

Butlletí del Consell General

Núm. 59/2014

Casa de la Vall, 23 de juliol del 2014

SUMARI

2- PROCEDIMENT LEGISLATIU COMÚ

2.1 Projectes de llei

Admissió a tràmit i publicació del **Projecte de llei de modificació de la Llei 8/2012, del 17 de maig, de modificació de la Llei general de l'allotjament turístic, del 30 de juny de 1998**, i obertura del termini de presentació d'esmenes. *pàg. 2*

Admissió a tràmit i publicació del **Projecte de llei de l'exercici de la professió de procurador i del Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra**, i obertura del termini de presentació d'esmenes. *pàg. 4*

Admissió a tràmit i publicació del **Projecte de llei de l'exercici de la professió d'advocat i del Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra**, i obertura del termini de presentació d'esmenes. *pàg. 18*

2.2 Proposicions de llei

Publicació del criteri del Govern relatiu a la **Proposició de llei d'arbitratge del Principat d'Andorra**. *pàg. 33*

3.6 Tractats internacionals

Admissió a tràmit i publicació de la **Proposta d'acceptació de l'Estatut de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat**, i obertura del termini de presentació d'esmenes. *pàg. 36*

5- ALTRA INFORMACIÓ

5.3 Altres

Proclamació del candidat per Magistrat del Tribunal Constitucional. *pàg. 44*

3- PROCEDIMENTS ESPECIALS

2- PROCEDIMENT LEGISLATIU COMÚ

2.1 Projectes de llei

Edicte

La Sindicatura, en reunió tinguda el dia 23 de juliol del 2014, ha examinat el document que li ha tramès el M. I. Sr. Cap de Govern, registrat en data 10 de juliol del 2014, sota el títol **Projecte de llei de modificació de la Llei 8/2012, del 17 de maig, de modificació de la Llei general de l'allotjament turístic, del 30 de juny de 1998** i, exercint les competències que li atribueix el Reglament del Consell General en els articles que es citaran, ha acordat:

1. D'acord amb l'article 18.1.d), admetre a tràmit aquest escrit, sota la qualificació de Projecte de llei i procedir a la seva tramitació com a tal.
2. D'acord amb l'article 92.2, ordenar la seva publicació i obrir un període de quinze dies per a la presentació d'esmenes. Aquest termini finalitza el dia 22 de setembre del 2014, a les 17.30h.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 23 de juliol del 2014

Vicenç Mateu Zamora

Síndic General

Projecte de llei de modificació de la Llei 8/2012, del 17 de maig, de modificació de la Llei general de l'allotjament turístic, del 30 de juny de 1998

Exposició de motius

La Llei 8/2012, del 17 de maig, de modificació de la Llei general de l'allotjament turístic, del 30 de juny de 1998, tenia per objecte definir, en primer lloc, què s'entén per allotjament turístic rural, i establir un marc tipològic bàsic per desenvolupar-lo posteriorment mitjançant les disposicions reglamentàries. En segon lloc, aquesta Llei tenia per objecte crear el nou Registre d'Ocupació d'Allotjaments Turístics (ROAT), i també establir un marc tipològic bàsic que permetés desenvolupar-lo posteriorment mitjançant disposicions reglamentàries que en definissin la forma i el model, i el procediment per elaborar les estadístiques corresponents. Així mateix, tenia per objecte tipificar infraccions i establir les sancions corresponents.

Aquesta Llei i els reglaments que la van desenvolupar van incidir en la creació d'una nova oferta d'allotjament turístic, cosa que va permetre donar resposta a un nou segment de turistes.

Durant l'any de termini de què disposaven els establiments d'allotjament turístic per adequar els seus sistemes d'enregistrament de clients i de tractament de dades al ROAT, es va constatar la dificultat, a la pràctica, d'obtenir totes les dades obligatòries demanades de cada client, una dificultat que es traduïa en un allargament massa gran del procediment de registre de cadascun. Una nova valoració d'aquestes dades exigides ha permès prendre en consideració una reducció significativa del nombre total de les dades inicials que es requerien, i al mateix temps mantenir les màximes condicions que exigeix l'objectiu principal de la creació del ROAT: la seguretat nacional.

Amb la finalitat de flexibilitzar en un futur la gestió de les dades personals obligatòries del ROAT, hem optat per traspassar aquests requeriments al reglament que desenvoluparà aquesta Llei. Aquest canvi ha estat validat per l'Agència de Protecció de Dades.

També s'ha considerat necessari revisar l'aplicació del ROAT per als refugis de muntanya, tenint en compte que no tots els refugis disposen de l'accés a les eines informàtiques necessàries ni a la connexió a Internet perquè el ROAT es pugui aplicar de manera correcta. En aquest cas es dona l'opció de disposar d'un llibre de registre en suport paper o electrònic, i d'enviar les dades amb una freqüència menor que s'establirà per via reglamentària.

Paral·lelament s'ha modificat i s'ha revisat l'import de les sancions definides en la Llei general de l'allotjament turístic, del 30 de juny de 1998. D'una banda, s'ha modificat la moneda de les sancions, ja que hi figurava en pessetes, i d'altra banda, a causa de la delicada situació per la que passa el sector dels allotjaments turístics, s'ha rebaixat l'import de les sancions, de manera que l'import màxim de les sancions greus ha passat de 4.507,59 a 3.000 euros, i l'import mínim de les sancions molt greus ha passat de 4.507,60 a 3.001 euros.

En conclusió, aquesta Llei de modificació de la Llei 8/2012 té per objecte determinar, en primer lloc, un marc legal que permeti un desenvolupament reglamentari de les dades i de la freqüència amb què els establiments estan obligats a registrar-les i trametre-les al ministeri responsable d'Interior, i en segon lloc, definir el nou Registre d'Ocupació d'Allotjaments Turístics per als refugis de muntanya, establint també un marc tipològic bàsic que permeti desenvolupar-lo posteriorment mitjançant disposicions reglamentàries que en defineixin la

forma i el model. Així mateix, té per objecte actualitzar els imports de les sancions corresponents.

A aquests efectes es modifica l'article 2, relatiu a les obligacions dels allotjaments turístics; es modifiquen l'article 7 i l'article 8, relatius a les infraccions, i es modifica a través d'una disposició addicional l'article 24 de la Llei general de l'allotjament turístic, del 30 de juny de 1998, relatiu a les sancions.

Article 1. Modificació de l'article 2

Es modifica l'article 2, el qual queda redactat de la forma següent:

“Article 2. *Addició del capítol tercer bis*

S'afegeix el capítol tercer bis, compost dels articles 13 bis, 13 ter i 13 quater, amb la denominació i el contingut següents:

Capítol tercer bis. *De les obligacions dels allotjaments turístics*

Article 13 bis. *Obligacions dels allotjaments turístics exceptuant els refugis de muntanya*

1. Els allotjaments turístics estan obligats a tenir un registre d'ocupació. Els establiments són responsables del tractament i de la gestió de les dades que obtinguin i inscriguin en aquest registre, d'acord amb el que estableix la Llei 15/2003, del 18 de desembre, qualificada de protecció de dades personals.
2. La forma i el model del Registre d'Ocupació d'Allotjaments Turístics han de ser els oficials, segons el que s'estableixi per via reglamentària.
3. Els establiments d'allotjament turístic han d'inscriure en el Registre d'Ocupació d'Allotjaments Turístics les dades personals de tots els seus usuaris i les altres dades que s'acordin per via reglamentària.
4. Els establiments han de trametre, per una via telemàtica que garanteixi les màximes condicions de seguretat, amb la freqüència que s'estableixi per via reglamentària, al Servei de Policia, mitjançant el sistema acordat a aquest efecte, les dades personals i les altres dades que es fixin per via reglamentària. El ministeri encarregat d'Interior és el responsable de gestionar les dades obtingudes a aquest efecte.

Article 13 ter. *Gestió del Registre d'Ocupació d'Allotjaments Turístics exceptuant els refugis de muntanya*

1. Tot client o usuari d'allotjament turístic, salvat per als menors de 16 anys, ha de facilitar el seu document d'identitat al gerent, empresari o treballador que tingui com a tasca registrar usuaris en el Registre d'Ocupació d'Allotjaments Turístics.
2. La negativa a facilitar el document d'identitat a què es refereix l'apartat anterior s'ha de notificar al Servei de Policia en un termini màxim de 24 hores o

abans de la sortida del client o l'usuari. La notificació esmentada es pot efectuar de manera verbal.

3. El Servei de Policia pot exigir en qualsevol moment i sense preavís la comprovació de la fiabilitat de les dades contingudes al Registre d'Ocupació d'Allotjaments Turístics.

4. Els allotjaments turístics estan obligats a actualitzar, amb la freqüència que s'estableixi per via reglamentària, el Registre d'Ocupació d'Allotjaments Turístics.

5. Els allotjaments turístics estan obligats a guardar la fotocòpia del document d'identitat, salvat per als menors de 16 anys, en suport paper o digital, de tots els usuaris de la unitat d'allotjament, durant el termini que es determini reglamentàriament.

Article 13 quater. *Obligacions dels refugis de muntanya i gestió del Registre d'Ocupació d'Allotjaments Turístics pel que fa als refugis de muntanya*

1. Els refugis de muntanya estan obligats a tenir un registre d'ocupació, i són responsables del tractament i de la gestió de les dades que obtinguin i inscriguin en aquest registre, d'acord amb el que estableix la Llei 15/2003, del 18 de desembre, qualificada de protecció de dades personals.
2. La forma i el model del Registre d'Ocupació d'Allotjaments Turístics han de ser els oficials, segons el que s'estableixi per via reglamentària.
3. Els refugis de muntanya han d'inscriure en el Registre d'Ocupació d'Allotjaments Turístics les dades personals de tots els seus usuaris i les altres dades que s'acordin per via reglamentària.
4. Els refugis de muntanya han de trametre, per una via telemàtica que garanteixi les màximes condicions de seguretat, amb la freqüència que s'estableixi per via reglamentària, al Servei de Policia, mitjançant el sistema acordat a aquest efecte, les dades personals i les altres dades que es fixin per via reglamentària. El ministeri encarregat d'Interior és el responsable de gestionar les dades obtingudes a aquest efecte.
5. El Servei de Policia pot exigir en qualsevol moment i sense preavís la comprovació de la fiabilitat de les dades contingudes al Registre d'Ocupació d'Allotjaments Turístics.
6. Els refugis de muntanya estan obligats a actualitzar, amb la freqüència que s'estableixi per via reglamentària, el Registre d'Ocupació d'Allotjaments Turístics, que podrà ser un llibre de registre en suport paper o electrònic.”

Article 2. Modificació de l'article 7

Es modifica l'article 7, el qual queda redactat de la forma següent:

“Article 7. *Modificació de l'article 21*

S'afegeixen dos nous apartats a l'article 21, "Infraccions greus", amb el contingut següent:

f) El fet de no actualitzar amb la freqüència que es determini per via reglamentària, i en els termes legalment previstos, el Registre d'Ocupació d'Allotjaments Turístics establert a l'article 13 bis i 13 quater.

g) La manca de notificació al Servei de Policia de la negativa dels usuaris a facilitar el seu document d'identitat, d'acord amb el que estableix l'apartat 2 de l'article 13 ter."

Article 3. Modificació de l'article 8

Es modifica l'article 8, el qual queda redactat de la forma següent:

"Article 8. Modificació de l'article 22

S'afegeixen dos nous apartats a l'article 22, "Infraccions molt greus", amb el contingut següent:

e) El fet de no tenir el Registre d'Ocupació d'Allotjaments Turístics a què fan referència els articles 13 bis i 13 quater d'aquesta Llei.

f) La negativa, sense causa justificada, a exhibir i posar a disposició del Servei de Policia el Registre d'Ocupació d'Allotjaments Turístics, d'acord amb el que estableixen els articles 13 ter i 13 quater, sense perjudici de la responsabilitat d'altres àmbits jurídics derivada d'aquests fets."

Disposició addicional única

Es modifica l'article 24 de la Llei general de l'allotjament turístic, del 30 de juny de 1998, el qual queda redactat de la forma següent:

"Article 24

De conformitat amb els criteris per a la gradació de les sancions establertes en l'article anterior, les sancions poden imposar-se de la forma següent:

a) Les infraccions lleus se sancionen amb multa de 60 a 900 euros.

b) Les infraccions greus se sancionen amb multa de 901 a 3.000 euros.

c) Les infraccions molt greus se sancionen amb multa de 3.001 a 18.000 euros."

Disposició derogatòria única

Amb l'entrada en vigor d'aquesta norma queden derogades totes les altres normes de rang igual o inferior a aquesta Llei en tot el que la contradiguin.

Disposició final primera

El Govern ha d'aprovar els reglaments necessaris per a l'aplicació d'aquesta Llei en el termini màxim de dos mesos des de la seva publicació al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Disposició final segona

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de ser publicada al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Edicte

La Sindicatura, en reunió tinguda el dia 23 de juliol del 2014, ha examinat el document que li ha tramès el M. I. Sr. Cap de Govern, registrat en data 10 de juliol del 2014, sota el títol **Projecte de llei de l'exercici de la professió de procurador i del Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra** i, exercint les competències que li atribueix el Reglament del Consell General en els articles que es citaran, ha acordat:

1. D'acord amb l'article 18.1.d), admetre a tràmit aquest escrit, sota la qualificació de Projecte de llei i procedir a la seva tramitació com a tal.

2. Atribuir a l'apartat 1 de la disposició derogatòria i a la disposició final primera del Projecte de llei el caràcter de qualificats.

3. D'acord amb l'article 92.2, ordenar la seva publicació i obrir un període de quinze dies per a la presentació d'esmenes. Aquest termini finalitza el dia 22 de setembre del 2014, a les 17.30h.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 23 de juliol del 2014

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Projecte de llei de l'exercici de la professió de procurador i del Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra

Exposició de motius

Tal com palesen les diverses referències que es contenen al capítol VI del llibre II del *Manual Digest*, redactat l'any 1748 per Antoni Fiter i Rossell, fa segles que els procuradors existeixen al Principat d'Andorra i col·laboren amb la seva organització judicial. Tanmateix, aquests professionals, que representen els clients que han de comparèixer davant els batlles i tribunals, tot facilitant la realització dels actes de comunicació processal, no van disposar fins després de l'aprovació de la Constitució d'un marc normatiu que emparés l'exercici de la professió, més enllà de normes puntuals que només hi feien referència, com ara el Decret dels delegats permanents sobre el contenciós relatiu a les taxes d'entrada de mercaderies a Andorra, del 13 de juliol de 1977, o el Decret dels

delegats permanents sobre l'estatut i el procediment del Tribunal de Taxes, del 31 de març de 1979.

En virtut de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993, els procuradors, juntament amb la policia judicial i els advocats, van ser reconeguts com a cooperadors de l'Administració de Justícia, i es van regular de forma succinta i transitòria les condicions d'accés a l'exercici de la professió i d'intervenció en judici, així com el deure de secret professional. En aquest sentit, el capítol tercer del títol VII de la Llei qualificada de la Justícia, dedicat als procuradors dels tribunals, estableix mitjançant un únic article 102 que, quan en un judici les parts no volen comparèixer personalment, ho han de fer representades per un procurador o un advocat andorrà, llevat que la llei de procediment aplicable ho autoritzi altrament. També disposa que els procuradors han de guardar secret dels fets o les notícies que coneguin per raó de la seva activitat professional. I que, mentre la Llei no estableixi les condicions especials que s'han d'exigir als procuradors andorrans, el Consell Superior de la Justícia ha d'establir cada any, amb l'informe previ del Ministeri Fiscal, la relació de persones que són admeses a exercir la representació processal de les parts davant les jurisdiccions andorranes.

Així doncs, aquesta regulació parcial, insuficient i amb vocació temporal fa necessari promoure una llei que defineixi de forma conjunta i detallada, d'una banda, el contingut i les funcions pròpies de la professió de procurador; l'àmbit i les modalitats d'actuació i d'intervenció; els requisits d'accés i exercici de la professió; els deures, les obligacions i els drets que li són inherents; i el règim disciplinari propi i adaptat a les característiques de la procura, i que d'altra banda creï i reguli l'objecte, les finalitats i les atribucions del Col·legi de Procuradors. Tot plegat, tenint en compte la funció social rellevant que comporta l'exercici de la professió de procurador i l'interès públic associat a les funcions que els procuradors tenen encomanades i als serveis que presten, íntimament vinculats a l'exercici dels drets i les llibertats fonamentals.

En efecte, els procuradors col·laboren amb el sistema judicial andorrà i actuen com a enllaç juridicoformal entre els batlles i els tribunals d'una banda, i les persones físiques i jurídiques que són subjectes d'un procés judicial d'altra banda. Per tant, no només contribueixen a l'assoliment del dret a la jurisdicció que consagra l'apartat 1 de l'article 10 de la nostra Constitució, sinó que també garanteixen el compliment del principi d'igualtat de les parts en els processos judicials. De la qual cosa en ressurta que la funció que exerceixen i els serveis que presten són mereixedors d'una llei específica i pròpia que els doti

de contingut i ofereixi un marc normatiu suficient a aquest efecte.

Aquesta Llei es desglossa en trenta-tres articles, dividits en quatre capítols, tres disposicions transitòries, una disposició derogatòria i tres disposicions finals. El capítol primer, dedicat a les disposicions generals, defineix i enumera les funcions del procurador, que es configura com un professional lliure i independent que presta un servei a la societat en interès públic. La denominació de procurador es reserva per a les persones que consten inscrites al Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra com a membres exercents, i s'estableixen els principis que han de regir la seva actuació; a saber: la llibertat, la independència, i la lliure i lleial competència. També es regula l'àmbit d'actuació dels procuradors, amb expressa menció de les activitats que exerceixen de forma exclusiva, que són la representació tècnica dels clients en qualsevol procediment, sense perjudici de les funcions concurrents dels advocats. Finalment, es fa referència a la intervenció i la substitució del procurador.

El capítol segon crea i regula el Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra, que es defineix com una corporació de dret públic i de caràcter professional al servei de la Justícia i dels seus col·legiats, dotada de personalitat jurídica i de capacitat d'obrar plena per al compliment de les seves finalitats. S'estableixen els principis de funcionament del Col·legi, i se l'habilita per adoptar les normes escaients d'autoregulació de la corporació i de la professió, sense perjudici de la potestat del Govern de controlar-ne la legalitat. Seguidament, es defineixen l'objecte i les finalitats del Col·legi, i es fixen els requisits per a la col·legiació, tot distingint els requisits propis dels col·legiats exercents i dels que no ho són. En aquest darrer cas, cal estar en plena possessió dels drets civils i polítics i disposar d'una titulació d'ensenyament superior en l'àmbit del dret, lliurada o reconeguda pel Govern. El requisit de la titulació és una novetat significativa i ha esdevingut del tot necessari, en atenció a les funcions que els procuradors tenen encomanades i que estan íntimament relacionades amb l'àmbit del dret, la qual cosa requereix que en siguin coneixedors; i amb més raó si es té en compte la complexitat creixent de les normes jurídiques vigents o que ho seran en el futur, en concret en matèria processal. D'altra banda, en el supòsit dels col·legiats exercents també s'exigeixen requisits complementaris destinats a garantir la bona conducta dels procuradors, com ara l'absència d'antecedents penals i la inexistència de causes d'incapacitat o incompatibilitat. En aquest sentit, s'enumeren els supòsits d'incapacitat i incompatibilitat esmentats, i també de pèrdua de la condició de col·legiat. En darrera instància, es

regulen els òrgans de govern del Col·legi, que són l'Assemblea General i la Junta de Govern.

El capítol tercer fa referència a l'exercici de la professió i descriu de forma detallada els deures, les obligacions i els drets dels procuradors. També incideix en les modalitats d'exercici de la professió, de forma individual o mitjançant societats civils professionals de procuradors. Posteriorment defineix el conflicte d'interessos i l'obligació d'abstenció que en dimana, així com la publicitat dels serveis professionals, que s'ha de dur a terme amb respecte de la dignitat de la professió i evitant la competència deslleial o il·lícita. Finalment, es regula el funcionament i el règim en matèria d'honoraris que dimana de la representació d'ofici i, si escau, gratuïta.

El capítol quart està dedicat al règim de responsabilitat. Més enllà de la responsabilitat civil i penal dels procuradors en l'exercici de la seva professió, s'estableix la responsabilitat disciplinària dels col·legiats exercents i no exercents, pels actes que realitzin o per les omissions en què incorrin en l'exercici de la professió, o que infringeixin els deures i les obligacions continguts en la Llei, els estatuts del Col·legi o les normes i els usos deontològics. Seguidament es determina a qui correspon i com es dedueix la potestat disciplinària, i s'enumeren els drets del col·legiat que és objecte d'un procediment disciplinari. També es regula de forma precisa el desenvolupament del procediment disciplinari i les mesures provisionals que es poden adoptar. A continuació, es ressenyen i es desglossen les infraccions professionals d'una banda, i col·legials d'altra banda, així com les sancions que hi són associades. Igualment es fixa el règim de prescripció de les infraccions i les sancions esmentades, la graduació d'aquestes sancions, l'extinció de la responsabilitat i el procediment d'anotació i comunicació de les sancions, i també com s'esdevé la rehabilitació.

La Llei segueix amb tres disposicions transitòries relatives a la constitució del Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra, a l'aprovació dels nous estatuts i a l'elecció dels càrrecs de la Junta de Govern; al moment temporal en què el Col·legi obtindrà plena capacitat d'obrar, i a les vicissituds que dimanen del nou requisit d'estar en possessió d'una titulació d'ensenyament superior en l'àmbit del dret per poder col·legiar-se i exercir la professió de procurador. En aquest sentit es precisa quines són les persones que n'han de quedar eximides; a saber: les persones que acreditin l'exercici efectiu de la representació processal de les parts davant les jurisdiccions andorranes durant un termini mínim i les persones que exerceixin com a procuradors en representació de les administracions públiques. Tot

plegat sense perjudici d'establir l'obligació dels procuradors exercents d'obtenir l'autorització d'exercici de la professió titulada i de col·legiar-se subsegüentment.

Pel que fa a la disposició derogatòria, incideix en les normes de la Llei qualificada de la Justícia i de la Llei del Ministeri Fiscal que regulen el règim transitori i encara aplicable per poder exercir la representació processal de les parts davant els batlles i tribunals.

La Llei conclou amb tres disposicions finals, la primera de les quals modifica parcialment un article i introdueix dos nous articles a la Llei qualificada de la Justícia, a fi d'adaptar les seves disposicions al marc normatiu vigent i establir, tal com s'esdevé amb els advocats, l'obligació de col·legiació com a membres exercents dels procuradors que actuen davant els batlles i tribunals, tot regulant les especificitats pròpies dels procuradors que actuen en representació de les administracions públiques i com s'articula la representació processal d'aquestes administracions. Finalment, les dues darreres disposicions finals qualifiquen les disposicions que deroguen, modifiquen o amplien la Llei qualificada de la Justícia i fixen la data de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

Capítol primer. Disposicions generals

Article 1. Definició i funcions del procurador

1. El procurador és un professional lliure i independent que presta un servei a la societat en interès públic.
2. El procurador té com a funció la representació tècnica de les parts en qualsevol procediment i el desenvolupament de les altres funcions i competències que li atribueixin les lleis, per tal de contribuir a l'efectivitat del dret fonamental a la jurisdicció i a la millora de la Justícia en la substanciació dels procediments i en l'execució de les resolucions judicials.
3. Són procuradors i els correspon en exclusiva aquesta denominació les persones que consten degudament inscrites com a membres exercents al Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra.
4. En l'exercici de la seva professió, el procurador està sotmès a la Constitució, a les lleis, als estatuts del Col·legi i a les normes i els usos que conformen la deontologia de la professió.

Les normes i els usos esmentats constitueixen el codi de conducta especial i específic d'alta exigència ètica del procurador, i estan destinats a garantir la bona execució de les funcions que té encomanades.

Article 2. Principis de llibertat, independència i lliure i lleial competència

1. Amb les limitacions que estableixin les lleis, els estatuts del Col·legi i les normes i els usos deontològics, el procurador exerceix la seva activitat professional amb plena independència i llibertat de criteri, opinió i decisió, per tal d'acceptar o no un encàrrec, o per desdir-se'n quan ho consideri convenient, tot evitant causar un dany o indefensió al client.

2. El procurador exerceix la seva professió en règim de lliure i lleial competència amb els altres procuradors, i ha d'aplicar en tot moment les regles de respecte, cortesia i consideració degudes, de conformitat amb les lleis, els estatuts del Col·legi i les normes i els usos deontològics.

Article 3. Exercici i àmbit d'actuació

1. Sense perjudici del que disposa l'article 102, apartat 1 de la Llei qualificada de la Justícia, i l'article 4, apartat 1 d'aquesta Llei, el procurador exerceix en exclusiva les activitats professionals que té encomanades per les lleis i, en concret, la representació tècnica dels clients en qualsevol procediment.

2. També exerceix les altres funcions o presta els serveis que li són encomanats en la seva condició de cooperador de l'Administració de Justícia.

Article 4. Intervenció i substitució del procurador

1. La intervenció professional del procurador en qualsevol procediment i davant de qualsevol jurisdicció no és obligatòria, llevat que així ho prevegin les lleis.

2. La representació concreta amb la qual el procurador intervé en un procediment s'acredita mitjançant apoderament suficient, atorgat de conformitat amb les disposicions legals.

3. Les relacions entre el procurador i el client es regeixen per les disposicions contingudes en les lleis, els estatuts del Col·legi, les normes relatives al contracte de mandat i les altres normes i els usos que siguin aplicables.

4. Els procuradors poden ser substituïts, en l'exercici de la seva professió, per un altre procurador, amb la simple acceptació del client, llevat dels casos en què cal un nou apoderament suficient, de conformitat amb les lleis.

5. Amb independència del que disposin les normes i els usos deontològics en aquesta matèria, el procurador que cessa la representació d'un client està obligat a retornar al client o al nou procurador la documentació que es troba en el seu poder en el termini més breu possible, i a facilitar al nou

procurador la informació necessària per continuar en l'exercici eficaç de la representació del client.

Capítol segon. El Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra**Article 5. Creació del Col·legi i disposicions generals**

1. Es crea el Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra, com a corporació de dret públic i de caràcter professional al servei de la justícia i dels seus col·legiats, dotada de personalitat jurídica pròpia i capacitat d'obrar plena per al compliment de les seves finalitats.

2. El Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra es regeix per aquesta Llei, els seus estatuts i la normativa interna restant, i s'ha de relacionar amb els ministeris del Govern competents en matèria de justícia, professions titulades i col·legis professionals, així com amb les altres administracions públiques quan escaigui, per a les seves activitats professionals.

3. El funcionament, l'estructura i l'organització del Col·legi es regeixen pels principis d'autonomia i de democràcia interna.

4. El seu àmbit territorial és el Principat d'Andorra.

5. Sense perjudici del que preveu l'apartat següent, el Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra pot adoptar, de conformitat amb aquesta Llei, les normes d'autoregulació de la corporació i de la professió en tots els àmbits de la seva activitat.

També està facultat, d'acord amb aquesta Llei, per dotar-se de les normes deontològiques necessàries per preservar la llibertat, la independència, la lliure i lleial competència, la dignitat de la professió i el secret professional, així com per impedir el conflicte d'interessos, l'intrusisme i les actuacions professionals irregulars.

6. Els estatuts aprovats i les seves modificacions s'han de trametre al Govern perquè en qualifiqui l'adequació a la legalitat, en disposi la inscripció en la secció corresponent del Registre de Professionals Titulats, Col·legis i Associacions Professionals, i n'ordini la publicació al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Els estatuts i les seves modificacions entren en vigor a partir de la publicació al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Article 6. Objecte i finalitats

1. El Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra té com a objecte la regulació i l'ordenació de l'exercici de l'activitat professional dels procuradors en qualsevol de les seves modalitats, i també la salvaguarda dels seus principis ètics i deontològics.

2. El Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra agrupa els professionals que exerceixen o poden exercir la professió de procurador al Principat d'Andorra, amb les finalitats següents:

a) Representar de forma exclusiva la professió i defensar els drets i els interessos professionals dels seus col·legiats.

b) Proposar, aprovar i aplicar les decisions necessàries per al bon desenvolupament de l'exercici de la professió.

c) Garantir que l'exercici professional s'adeqüi a aquesta Llei, als estatuts del Col·legi i a les normes i els usos deontològics, per tal que es respectin els drets i els interessos dels destinataris de l'actuació professional.

d) Vetllar per tal que els col·legiats puguin exercir la seva professió d'acord amb els principis de llibertat, independència i lliure i lleial competència i, en concret, que no es produeixin actes d'intrusisme o d'exercici il·legal de la professió, i actuacions professionals irregulars.

e) Complir i fer complir als col·legiats les disposicions legals i estatutàries que concerneixin la professió, així com les altres normes i els usos que siguin aplicables, i vetllar per l'observança de les normes i les decisions adoptades pels òrgans del Col·legi en les matèries de la seva competència.

f) Cooperar de forma activa en el bon funcionament i la millora de l'Administració de Justícia.

g) Informar sobre les iniciatives legislatives que concerneixin l'exercici de la professió, quan així se li requereixi dins l'àmbit de les seves competències.

h) Garantir, organitzar i gestionar la representació processal d'ofici i, si escau, gratuïta, per mitjà dels torns corresponents, de conformitat amb allò que disposin les lleis o els reglaments aplicables.

i) Mantenir i fomentar els sentiments d'unió i solidaritat entre els col·legiats i les relacions de respecte i de col·laboració entre aquests darrers i amb l'Administració de Justícia.

j) Promoure i facilitar la formació professional continuada dels col·legiats.

k) Aprovar les normes orientadores en matèria d'honoraris que s'han d'aplicar en defecte de pacte entre el procurador i el client, i també en el cas de condemna en costes.

l) Emetre els informes que sol·licitin els òrgans jurisdiccionalmentals en els incidents sobre honoraris, resoldre impugnacions i evacuar les consultes formulades i emetre dictàmens i laudes, previs o posteriors a l'emissió de les minuts, a petició dels col·legiats o dels clients.

m) Aprovar els seus pressupostos i regular i fixar les aportacions dels col·legiats.

n) Exercir el control deontològic i la funció disciplinària i imposar, si escau, les sancions que corresponguin d'acord amb aquesta Llei, tot respectant els principis de contradicció i d'audiència.

o) Realitzar les altres funcions que li corresponguin, sempre que tinguin relació amb les finalitats de la professió en general i del Col·legi o dels col·legiats en particular.

Article 7. Requisits per a la col·legiació

1. El Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra té dos règims del col·legiació: amb exercici professional com a membre exercent i sense exercici professional com a membre no exercent. Tots són membres de ple dret del Col·legi, sense perjudici dels drets i els deures específics que es derivin de cadascun dels dos règims de col·legiació.

2. Per ser admès al Col·legi és necessari, en tot cas, complir els requisits següents:

a) Estar en plena possessió dels drets civils i polítics. En el cas dels nacionals no andorrans, aquesta possessió s'entén referida als seus estats d'origen.

b) Estar en possessió d'un títol de nivell 2 del Marc andorrà de titulacions d'ensenyament superior en l'àmbit del dret, lliurat o reconegut pel Govern.

3. Les persones que volen exercir la professió de procurador s'han de col·legiar com a membres exercent. S'entén per "exercici professional" la prestació, habitualment remunerada, dels serveis de representació tècnica de les parts en qualsevol procediment.

4. Per ser admès al Col·legi com a membre exercent cal reunir, a més dels requisits establerts en l'apartat 2 d'aquest article, els requisits següents:

a) No estar condemnat per delictes majors dolosos, mentre no s'hagi produït la cancel·lació dels antecedents penals, ni al Principat d'Andorra ni a l'estranger.

b) No estar incapacitat per a l'exercici de la professió, en concórrer alguna de les circumstàncies previstes a l'article 8.

c) No trobar-se comprès en cap de les causes d'incompatibilitat per a l'exercici de la professió previstes a l'article 9, o de prohibició d'exercir la professió.

d) Obtenir l'autorització d'exercici de la professió titulada per part del Govern.

e) Tenir obert un despatx professional o incorporar-se a un despatx professional ja obert, que garanteixi la llibertat i la independència en l'exercici de la professió.

5. Poden inscriure's al Col·legi com a membres no exercents les persones que no desitgen exercir la professió de procurador, tot i reunir les condicions per ser-ne membres exercents.

Article 8. Incapacitats

1. Són circumstàncies que incapaciten per a l'exercici de la professió de procurador:

a) Els impediments que per la seva naturalesa o entitat impossibilitin el compliment de les funcions atribuïdes als procuradors.

b) La inhabilitació o la suspensió en l'exercici de la professió de procurador, en virtut d'una resolució judicial, administrativa o col·legial ferma.

c) L'expulsió del Col·legi mitjançant una resolució col·legial ferma.

2. Les incapacitats desapareixen quan cessen les causes que les han motivat o quan s'hagi extingit la responsabilitat penal o disciplinària corresponent.

Article 9. Incompatibilitats

1. L'exercici de la professió de procurador és incompatible:

a) Amb l'exercici dels càrrecs de cap de Govern; síndic o subsíndic general; membre del Consell Superior de la Justícia; membre del Govern; cònsol major o menor; secretari d'Estat; secretari general del Govern, del Consell General, del Consell Superior de la Justícia o d'un comú; cap del Gabinet del cap de Govern; interventor general del Govern o d'un comú; director d'un organisme autònom o una entitat parapública; batlle; magistrat; fiscal general, fiscal adjunt i qualsevol altra funció o càrrec públic que sigui declarat incompatible als estatuts del Col·legi.

b) Amb la prestació de serveis en règim estatutari o laboral per compte de l'Administració pública i, en concret, amb el desenvolupament de les funcions de secretari judicial o de qualsevol altre lloc de treball a l'Administració de Justícia.

c) Amb l'exercici de la professió d'advocat.

2. Si el procurador incorre en alguna de les causes d'incompatibilitat establertes a l'apartat anterior, ho ha de comunicar en el termini més breu possible a la Junta de Govern del Col·legi i ha de cessar immediatament la situació d'incompatibilitat.

3. Si la Junta de Govern del Col·legi té coneixement que un procurador exerceix la professió en una situació d'incompatibilitat, l'ha de requerir per tal que regularitzi la seva situació en el termini de quinze dies naturals.

En cas que no ho faci, la Junta de Govern decideix, mitjançant una resolució motivada, la suspensió del procurador en l'exercici de la professió i, un cop la

resolució ha esdevingut ferma, ho comunica al Consell Superior de la Justícia i als presidents del Tribunal de Batlles, del Tribunal de Corts i del Tribunal Superior de Justícia.

La Junta de Govern deixa sense efecte la suspensió quan el procurador acredita que ha cessat la situació d'incompatibilitat.

4. En cas que el procurador exerceixi de forma simultània altres professions o activitats, ha de respectar el deure d'assistència a la Batllia i als tribunals quan sigui citat a aquest efecte.

Article 10. Sol·licituds de col·legiació i altes i baixes

1. Correspon a la Junta de Govern del Col·legi resoldre sobre les sol·licituds de col·legiació. La decisió s'ha d'adoptar mitjançant una resolució motivada.

2. La Junta de Govern no pot denegar la col·legiació com a membres no exercents o exercents de les persones que compleixin els requisits que estableixen respectivament els apartats 2 i 4 de l'article 7.

3. El secretari del Col·legi ha de comunicar les altes i baixes que tinguin lloc en el Col·legi al ministeri encarregat dels col·legis professionals, al Consell Superior de la Justícia i als presidents del Tribunal de Batlles, del Tribunal de Corts i del Tribunal Superior de Justícia.

Article 11. Pèrdua de la condició de col·legiat

1. La condició de col·legiat es perd, amb la consegüent baixa immediata del Col·legi, en cas de:

a) Defunció del col·legiat.

b) Baixa voluntària del col·legiat.

c) Expulsió del Col·legi mitjançant una resolució col·legial ferma.

d) Incompliment reiterat del pagament de les quotes col·legials, si així ho preveuen els estatuts del Col·legi, amb independència de la infracció disciplinària prevista a la lletra b) de l'apartat 3 de l'article 26. Tanmateix, el pagament de les quotes col·legials pendents ha de comportar la rehabilitació immediata de l'alta col·legial.

2. La persona inhabilitada per a l'exercici de la professió de procurador, en virtut d'una resolució judicial, administrativa o col·legial ferma, perd la condició de col·legiat exercent, però pot ser inscrita com a membre no exercent del Col·legi si ho sol·licita i segueix complint els requisits que estableix l'apartat 2 de l'article 7.

3. Correspon a la Junta de Govern del Col·legi decidir la pèrdua de la condició de col·legiat, mitjançant una resolució motivada que, un cop ha esdevingut ferma, s'ha de comunicar al ministeri encarregat dels col·legis professionals, al Consell

Superior de la Justícia i als presidents del Tribunal de Batlles, del Tribunal de Corts i del Tribunal Superior de Justícia.

4. Els batlles i els tribunals han de remetre al Col·legi una còpia legalitzada de la resolució judicial ferma en què es decideixi la inhabilitació o la suspensió professional d'un procurador.

Article 12. Òrgans de govern del Col·legi

1. Els òrgans de govern del Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra són l'Assemblea General i la Junta de Govern, presidida pel degà.

2. La Junta de Govern és l'òrgan col·legiat d'administració i direcció del Col·legi.

Els estatuts del Col·legi han de desenvolupar el règim de convocatòria i de constitució, el funcionament i la composició de la Junta de Govern, així com el procediment de designació, destitució i renovació dels seus membres, i la durada del seu mandat.

3. Les resolucions adoptades per la Junta de Govern del Col·legi poden ser recorregudes davant de la mateixa Junta de Govern, en el termini d'un mes des de l'endemà del dia que es notifiquen. La Junta de Govern disposa d'un termini de quinze dies hàbils per resoldre el recurs formulat. Exhaurida aquesta via, es pot interposar recurs davant de la Secció Administrativa de la Batllia, en els termes que preveu la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, del 15 de novembre de 1989.

4. L'Assemblea General és l'òrgan suprem de govern del Col·legi, i es pot reunir en sessió ordinària o extraordinària.

Els estatuts del Col·legi han de desenvolupar el règim de convocatòria i de constitució, i també el funcionament i la composició de l'Assemblea General.

5. Els estatuts del Col·legi també han de regular el règim econòmic col·legial.

Capítol tercer. Exercici de la professió

Article 13. Deures i obligacions dels procuradors

1. El deure fonamental del procurador és de desenvolupar bé i fidelment la funció de representació que se li confereixi, i prestar els altres serveis que les lleis li encomanin. Els procuradors han d'actuar en tots els casos amb professionalitat, honradesa, lleialtat, diligència, respecte i fermesa en la defensa dels interessos dels seus representats.

També han de cooperar amb els òrgans jurisdiccionals per al bon funcionament de l'Administració de Justícia, i estan obligats a actuar davant els òrgans administratius i jurisdiccionals amb

probitat, lleialtat, veracitat en les seves declaracions o manifestacions, i amb respecte i consideració.

Igualment estan obligats a respectar els pactes contractuals que hagin convingut amb els seus clients, i a complir l'encàrrec professional rebut amb la diligència que els és exigible, aplicant les exigències tècniques, ètiques i deontològiques escaients.

2. El procurador, amb respecte del dret a la defensa dels clients i de la qualitat i dignitat de la professió, està obligat a respectar el secret professional.

S'entén que el secret professional és el principi moral i jurídic que situa el procurador en l'obligació i en el dret ineludibles de no revelar cap fet, document o situació dels quals tingui coneixement per raó de l'exercici de la seva professió. Per aquest motiu no pot ser obligat a declarar en relació amb aquests mateixos fets, documents o situacions. Aquesta obligació es fa extensiva als fets que el procurador conegui en la condició de membre de la Junta de Govern del Col·legi, o com a procurador associat o col·laborar d'un altre procurador.

El secret professional, que és un deure del procurador i un dret del client, només es pot aixecar en els casos establerts legalment, quan el procurador sigui autoritzat de manera expressa pel client o els seus hereus o, excepcionalment, per una decisió motivada de la Junta de Govern del Col·legi a petició del procurador interessat, en els supòsits en què el manteniment del secret pugui perjudicar de forma notòriament injusta i greu el mateix procurador, l'advocat, el client o un tercer, i alhora no comporti un perjudici d'entitat equiparable al client.

El procurador té el deure de reserva sobre les converses i la correspondència mantingudes amb els altres procuradors i els advocats, i no pot revelar-les o fer-ne ús, en judici o fora de judici, sense el seu consentiment previ i exprés. Això no obstant, si concorre una causa greu justificada, la Junta de Govern del Col·legi pot autoritzar-ne de forma motivada la revelació o presentació en judici sense el consentiment esmentat.

3. Són deures específics dels procuradors els que les lleis, els estatuts, les normes i els usos deontològics o els acords dels òrgans col·legials els imposin per a la representació adequada dels seus representats, la substanciació adequada dels procediments i l'execució eficaç de les resolucions judicials, i les altres funcions i serveis que els encomanen les lleis. En qualsevol cas, tenen l'obligació de:

a) Portar els llibres actualitzats dels assumptes en què intervenen i dels comptes amb els seus clients, que poden ser-ho per mitjans informàtics.

b) Retre comptes als seus clients, especificant i detallant les quantitats que n'han percebut i els pagaments realitzats en el seu benefici, i precisant, de forma desglossada quan se'ls requereixi a aquest efecte, les actuacions endegades i l'import dels honoraris que s'hi corresponen.

c) Satisfer en els terminis assenyalats les quotes col·legials ordinàries o extraordinàries.

d) Contractar una assegurança que cobreixi els riscos de responsabilitat en què puguin incórrer a causa de l'exercici de la professió.

e) Fer saber al Col·legi els actes d'intrusisme o d'exercici il·legal de la professió, així com les actuacions professionals irregulars.

f) Fer saber al Col·legi qualsevol acte que afecti la independència o la llibertat d'un procurador en l'exercici de les seves funcions.

g) Exercir la representació d'ofici i, si escau, gratuïta, en els termes establerts per les lleis, els reglaments i els estatuts del Col·legi.

h) Comparèixer davant la Batllia i els tribunals andorrans, així com davant els òrgans administratius, per tal de prendre coneixement i signar els emplaçaments, les citacions i les notificacions que calgui realitzar.

4. L'incompliment o la vulneració dels deures i les obligacions assenyalats anteriorment pot comportar la imposició de les sancions disciplinàries corresponents, sense perjudici de les responsabilitats civils o penals que se'n puguin derivar.

5. L'obligació que estableix la lletra c) de l'apartat 4 també és exigible als col·legiats no exercents, en els termes que decideixi el Col·legi.

Article 14. Drets dels procuradors

1. Els procuradors tenen dret a:

a) Demanar l'empara del Col·legi quan la seva llibertat, independència o dignitat professionals siguin vulnerades o ignorades pels òrgans administratius o jurisdiccionals.

b) Ser remunerats pels clients de forma justa i adequada per raó dels serveis prestats, així com ser rescabats de les despeses que els hagi causat la prestació d'aquests serveis i, concretament, com a conseqüència de les actuacions de caràcter extrajudicial, d'acord amb les regles del mandat.

Els procuradors poden convenir lliurement amb el client l'import dels honoraris professionals. En defecte de pacte, la fixació dels honoraris s'ha de fer de conformitat amb les normes orientadores establertes pel Col·legi, les quals també s'apliquen de forma imperativa en cas de condemna en costes de la contrapart en un litigi.

c) Participar, amb veu i vot, en l'Assemblea General del Col·legi, formular peticions i propostes, i accedir, en condicions d'igualtat, als càrrecs col·legials, en la forma i d'acord amb els requisits que prevegin els estatuts del Col·legi.

2. Els col·legiats no exercents també tenen els drets que estableix la lletra c) de l'apartat 1, en els termes que estableixin els estatuts del Col·legi.

Article 15. Modalitats i responsabilitat en l'exercici de la professió

1. Els procuradors poden exercir la seva professió individualment o associant-se en societats civils professionals de procuradors, sota qualsevol de les formes admeses en dret. En aquest darrer cas, cal que es mantingui com a objecte exclusiu de la societat l'exercici professional de la procura i que la societat estigui participada majoritàriament per procuradors.

L'exercici individual de la professió de procurador es pot fer per compte propi, com a titular o associat d'un despatx individual o col·lectiu, o per compte aliè, com a col·laborador d'un despatx individual o col·lectiu, d'acord amb la legislació laboral aplicable.

2. Els procuradors col·laboradors d'un despatx individual o col·lectiu estan sotmesos als deures i a les obligacions col·legials, però la responsabilitat de les actuacions que han realitzat prop dels clients recau en el procurador o els procuradors titulars o associats del despatx.

3. Les associacions de procuradors amb altres professionals aliens a l'exercici de la procura són prohibides si posen o poden posar en situació de risc el secret professional, la independència, la llibertat, la lliure i lleial competència o la dignitat professional.

Article 16. conflicte d'interessos

1. En cas de conflicte d'interessos entre diversos clients o de risc greu que sobrevingui aquest tipus de conflicte, els procuradors no poden representar més d'un client en el mateix afer.

2. Els procuradors s'han d'abstenir d'exercir la representació en els assumptes de tots els clients concernits per un conflicte d'interessos sobrevingut entre ells, quan hi hagi risc de violació del secret professional o quan es posi en perill la seva independència.

Tampoc no poden acceptar l'encàrrec d'un nou client si hi ha risc significatiu de violació del secret de les informacions rebudes d'un antic client o si el coneixement dels assumptes de l'antic client pot afavorir el nou client de manera injustificada.

3. Els procuradors associats o col·laboradors no poden assumir, en cap cas, la representació de litigants que tinguin posicions processals

contraposades o quan existeixi o pugui existir un conflicte d'interessos entre els seus clients.

Article 17. Publicitat

1. Els procuradors, tant si exerceixen la seva professió de forma individual, com si ho fan de forma associada, poden fer publicitat dels seus serveis en els termes que es regulin en els estatuts del Col·legi.
2. La publicitat es pot fer sempre que es respecti la dignitat de la professió i s'eviti la deslleialtat envers els altres procuradors i la competència il·lícita.

Article 18. Representació d'ofici i gratuïta

1. El Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra ha de designar un procurador, pel torn d'ofici, quan d'acord amb la normativa aplicable, l'òrgan jurisdiccional competent decideixi que una persona ha de ser representada per un procurador, amb independència que la seva intervenció sigui o no sigui preceptiva.

La representació d'ofici comporta que el representat hagi de satisfer al procurador designat els honoraris meritats, els quals s'han d'ajustar a les normes orientadores establertes pel Col·legi.

El procurador designat queda eximit del deure de satisfer les despeses causades, llevat que el representat li hagi fet lliurament de la provisió de fons suficient.

2. Si ho determina el Govern per via reglamentària, el Col·legi ha d'organitzar un torn de representació gratuïta, amb la finalitat d'atendre les sol·licituds de representació processal que es puguin derivar del reconeixement judicial del benefici de l'assistència jurídica gratuïta.

En aquest cas, els honoraris no han de ser satisfets pel representat al procurador, sense perjudici que li hagin de ser abonats pel Govern, a través del ministeri encarregat de la justícia, de conformitat amb les tarifes i els barems aprovats eventualment per reglament.

3. L'adscripció al torn de representació d'ofici i, si escau, al torn de representació gratuïta és obligatòria, llevat que els estatuts del Col·legi ho disposin altrament. Els estatuts també poden establir que els membres de la Junta de Govern, durant el seu mandat, quedin alliberats de l'obligació de pertànyer als torns esmentats.

4. El Col·legi ha de garantir la continuïtat i l'eficàcia del torn de representació d'ofici i, si escau, del torn de representació gratuïta.

Capítol quart. Règim de responsabilitat

Article 19. Responsabilitat civil i penal

1. Els procuradors, en l'exercici de la seva professió, estan subjectes a responsabilitat civil quan, per dol o negligència, danyin els interessos la representació dels quals els ha estat confiada.
2. Els procuradors estan subjectes a responsabilitat penal pels delictes i les contravencions penals que cometin en l'exercici de la seva professió.
3. En cas que el degà del Col·legi, o la persona que el substitueixi d'acord amb els estatuts, sigui requerit per l'autoritat judicial o governativa competent per a la pràctica d'un registre al despatx professional d'un procurador, s'hi ha de personar i assistir a les diligències que es practiquin, a l'efecte de vetllar per la salvaguarda del secret professional. En qualsevol cas, el procurador que es trobi en aquesta situació pot sol·licitar la presència del degà o de la persona que el substitueixi.

Article 20. Responsabilitat disciplinària

1. Amb independència de la responsabilitat penal o civil en què hagin pogut incórrer, els procuradors exercents també estan subjectes a la responsabilitat disciplinària derivada de l'incompliment dels deures i les obligacions professionals que els són específics.
2. En els termes establerts en aquesta Llei i en el estatuts del Col·legi, aquest darrer exerceix a través dels òrgans corresponents la potestat disciplinària en relació amb els col·legiats exercents o no exercents pels actes que realitzin o per les omissions en què incorrin en l'exercici o amb motiu de la professió, o que infringeixin els deures i les obligacions continguts en aquesta Llei, els estatuts del Col·legi o les normes i els usos deontològics.
3. La responsabilitat disciplinària és independent de la responsabilitat civil i penal en què puguin incórrer els col·legiats pels mateixos fets.

Article 21. Potestat disciplinària

1. La potestat disciplinària en relació amb els col·legiats és exercida per la Junta Disciplinària, la qual es pot constituir en dues instàncies.
2. Les sancions són imposades per la Junta Disciplinària, per resolució motivada que es pren en votació secreta i amb el vot favorable de la majoria absoluta dels seus membres, excepte quan la sanció que es pugui imposar comporti la inhabilitació professional durant un període superior a tres mesos o l'expulsió del Col·legi, en què la resolució s'ha d'adoptar amb el vot favorable de les dues terceres parts dels membres de la Junta Disciplinària.

Tanmateix, les faltes lleus poden ser sancionades per la Junta de Govern del Col·legi i, en el seu nom, pel

degà, sense cap altre tràmit que el d'audiència o al·legacions escrites del col·legiat expedientat.

3. Si en el decurs de la tramitació d'un expedient disciplinari es manifesten indicis de conductes que poden constituir una infracció penal, la Junta Disciplinària ho ha fer saber a l'òrgan jurisdiccional competent i suspendre, tot seguit, la tramitació de l'expedient esmentat, la qual cosa interromp el còmput dels terminis de prescripció i caducitat, fins que recaigui una resolució ferma en l'àmbit penal.

D'altra banda, quan s'estigui instruint o jutjant un procés penal pels mateixos fets que han originat o han de comportar la incoació d'un expedient disciplinari, o per altres fets que hi estiguin íntimament vinculats, s'ha d'iniciar la tramitació de l'expedient disciplinari, si no s'ha iniciat amb anterioritat, i se'n suspèn tot seguit la tramitació, la qual cosa interromp el còmput dels terminis de prescripció o caducitat, fins que recaigui una resolució ferma en l'àmbit penal.

En qualsevol cas, la declaració de fets provats que pugui fer el tribunal penal és vinculant per a la Junta Disciplinària.

Article 22. Drets

El col·legiat que és objecte d'un procediment disciplinari té els drets següents:

- a) Dret a ser informat dels fets que se li imputen, de les infraccions que aquests fets puguin constituir, de les sancions que li puguin ser imposades, de la identitat de la persona designada com a instructor i de l'òrgan competent per imposar la sanció.
- b) Dret d'accés a l'expedient disciplinari, de conèixer l'estat de la seva tramitació i d'obtenir còpies dels documents, en els termes del Codi de l'Administració.
- c) Dret a formular al·legacions, a proposar les proves que consideri oportunes i a utilitzar tots els mitjans de defensa admesos per l'ordenament jurídic i que siguin procedents.
- d) Dret a la presumpció d'innocència i a no declarar en contra de si mateix.
- e) Dret a ser assistit per un advocat durant la tramitació de l'expedient.
- f) Dret a obtenir una resolució motivada.
- g) Qualsevol altre dret que reconeguin la Constitució o les lleis.

Article 23. Procediment disciplinari

1. El procediment disciplinari l'inicia la Junta de Govern del Col·legi mitjançant la incoació d'un expedient disciplinari, d'ofici o arran d'una denúncia o una comunicació adreçada al degà o a la Junta de

Govern, que es tramita amb respecte dels principis generals del procediment sancionador.

2. La Junta de Govern designa un instructor entre els seus membres per instruir l'expedient i formular, en el termini màxim d'un mes, el plec de càrrecs corresponent, que ha d'incloure els fets imputats, amb expressió de les infraccions presumptament comeses i de les sancions que siguin aplicables.

3. La Junta de Govern ha de notificar per escrit al col·legiat expedientat la incoació de l'expedient, l'instructor designat i el plec de càrrecs. El col·legiat expedientat disposa d'un termini de deu dies hàbils per fer al·legacions i sol·licitar, si és el cas, la pràctica de les proves que entengui necessàries per a la seva defensa.

Contestat el plec de càrrecs o transcorregut el termini sense fer-ho, l'instructor pot practicar les proves sol·licitades que consideri oportunes en el termini d'un mes. Posteriorment, ha de donar vista de l'expedient al col·legiat expedientat, per tal que en el termini de deu dies hàbils formuli les conclusions que estimi convenients.

4. La Junta de Govern es constitueix llavors en Junta Disciplinària de Primera Instància, sota la presidència del degà, i de la qual no pot formar part l'instructor designat.

La Junta Disciplinària de Primera Instància ha de dictar en el termini de quinze dies hàbils la resolució corresponent, la qual ha de ser motivada i no pot incloure fets diferents dels que han fonamentat el plec de càrrecs, sense perjudici de la valoració jurídica que se'n faci. Si la resolució és sancionadora, s'han de determinar amb precisió les infraccions comeses, els preceptes en què romanen tipificades i les sancions imposades.

La resolució s'adopta amb el vot favorable de la majoria o de les dues terceres parts dels membres de la Junta Disciplinària de Primera Instància, d'acord amb l'apartat 2 de l'article 21, excepte el de l'instructor designat. El degà disposa de vot diriment en cas d'empat.

5. Contra la resolució dictada per la Junta Disciplinària de Primera Instància es pot interposar un recurs davant la Junta Disciplinària de Segona Instància, dins el termini d'un mes des de l'endemà del dia de la notificació de la resolució.

La Junta Disciplinària de Segona Instància es constitueix amb tres col·legiats exercents, nomenats per la Junta de Govern i que no han format part de la Junta Disciplinària de Primera Instància ni han estat designats instructors de l'expedient.

La Junta Disciplinària de Segona Instància, que és presidida pel col·legiat amb més antiguitat en l'exercici de la professió, ha de dictar en el termini

de quinze dies hàbils la resolució corresponent, la qual ha de ser motivada.

La resolució s'adopta amb el vot favorable de la majoria o de les dues terceres parts dels membres de la Junta Disciplinària de Segona Instància, d'acord amb l'apartat 2 de l'article 21. El president disposa de vot diriment en cas d'empat.

6. Els col·legiats designats com a membres de la Junta Disciplinària no es poden inhibir, llevat de causa justificada que el degà aprecia. La manca d'assistència o de compliment de les funcions per a les quals han estat designats constitueix una infracció col·legial lleu.

Els membres de la Junta Disciplinària també poden ser recusats i, en cas que així sigui, resol el degà.

7. La resolució de la Junta Disciplinària de Segona Instància exhaureix la via administrativa i pot ser impugnada davant la Secció Administrativa de la Batllia en els termes que preveu la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, del 15 de novembre de 1989.

Article 24. Mesures provisionals

1. La Junta Disciplinària pot acordar, mitjançant una resolució motivada i amb l'audiència prèvia de la persona interessada, la suspensió cautelar en l'exercici de la professió del col·legiat contra el qual se segueix un expedient disciplinari, tenint en compte la gravetat dels fets comesos i les circumstàncies que concorrin.

2. El període de suspensió cautelar no pot ser superior al de la sanció que pugui ser imposada per la infracció presumptament comesa, i el temps transcorregut s'ha de tenir en compte a l'efecte de computar el període de la sanció eventual d'inhabilitació professional que es pugui imposar al terme de l'expedient disciplinari.

Article 25. Infraccions professionals

1. Són infraccions professionals les conductes establertes com a tals per aquesta Llei, relacionades amb l'exercici de la professió de procurador.

2. Les infraccions professionals es classifiquen en molt greus, greus i lleus.

3. Són infraccions professionals molt greus:

- a) L'exercici de la professió sense estar en possessió del títol d'ensenyament superior en l'àmbit del dret, lliurat o reconegut pel Govern, suficient per a l'exercici de la professió.
- b) L'exercici de la professió sense estar inscrit al Col·legi com a membre exercent.
- c) La condemna ferma per la comissió d'un delictes dolós, en qualsevol grau de participació, que es

produeixi com a conseqüència de l'exercici de la professió.

d) L'exercici de la professió en un supòsit d'inhabilitació professional o de suspensió cautelar, o en un supòsit d'incapacitat o d'incompatibilitat establert als articles 8 i 9 respectivament, o de prohibició d'exercir la professió.

e) L'exercici de la professió sense haver obtingut l'autorització d'exercici de professió titulada per part del Govern.

f) L'exercici de la professió sense tenir obert un despatx professional o sense haver-se incorporat a un despatx professional ja obert.

g) L'incompliment dels deures o de les obligacions professionals establerts en aquesta Llei o en els estatuts del Col·legi, quan en resulti un perjudici greu per a les persones que hagin contractat els seus serveis.

h) La vulneració del deure de secret professional.

i) L'encobriment dels actes d'intrusisme o d'exercici il·legal de la professió, així com de les actuacions professionals irregulars.

j) La persistència en la realització d'un acte de publicitat de serveis professionals amb incompliment dels requisits establerts en aquesta Llei o en els estatuts del Col·legi, després d'haver estat requerit de cessament per la Junta de Govern.

k) La comissió de dues infraccions professionals greus, encara que siguin de distinta naturalesa, sempre que es cometin dins el període d'un any des de la primera de les infraccions i que l'autor hagi estat sancionat per aquestes infraccions.

4. Són infraccions professionals greus:

- a) L'exercici de la professió sense complir els requisits establerts en aquesta Llei, sempre que no constitueixi una infracció professional molt greu.
- b) L'incompliment dels deures o de les obligacions professionals establerts en aquesta Llei o en els estatuts del Col·legi, quan en resulti un perjudici per a les persones que hagin contractat els seus serveis.
- c) L'incompliment de les normes deontològiques aprovades pel Col·legi i que són essencials en l'exercici de la professió.
- d) La manca de compareixença prop dels òrgans jurisdiccionals o administratius, de forma reiterada i sense causa justificada.
- e) L'incompliment de l'obligació de portar els llibres actualitzats dels assumptes en què intervinguin i dels comptes amb els clients.
- f) L'incompliment de l'obligació de retre comptes als clients en el sentit que preveu l'article 13, apartat 3, lletra b).

g) L'incompliment de l'obligació de contractar una assegurança que cobreixi els riscos de responsabilitat en què es pugui incórrer arran de l'exercici de la professió.

h) L'incompliment de l'obligació de fer saber al Col·legi els actes d'intrusisme o d'exercici il·legal de la professió, així com les actuacions professionals irregulars.

i) Els actes que tinguin la consideració de competència il·lícita o deslleial i hagin estat declarats com a tals per l'òrgan competent.

j) L'incompliment de l'obligació de fer saber al Col·legi qualsevol acte que afecti la independència o la llibertat d'un procurador en l'exercici de la professió.

k) L'incompliment de l'obligació d'exercir la representació d'ofici o, si escau, la representació gratuïta, després d'haver estat requerit degudament a aquest efecte, i llevat que s'acrediti que concorre una causa justificada que faci impossible el compliment d'aquest deure.

l) L'exercici de la professió en un supòsit de conflicte d'interessos.

m) La realització d'un acte de publicitat de serveis professionals incomplint els requisits previstos en aquesta Llei o en els estatuts del Col·legi quan, per la seva difusió o per altres circumstàncies, tingui transcendència especial.

n) La comissió de dues infraccions professionals lleus, encara que siguin de distinta naturalesa, sempre que es cometin dins el període de sis mesos des de la primera de les infraccions i que l'autor hagi estat sancionat per aquestes infraccions.

5. Són infraccions professionals lleus:

a) L'incompliment dels deures o de les obligacions previstos en aquesta Llei i en els estatuts del Col·legi, o de les normes deontològiques aprovades pel Col·legi, sempre que no constitueixi una infracció greu o molt greu.

b) Les infraccions establertes a l'apartat 4 d'aquest article, quan no tinguin entitat suficient per ser qualificades com a infraccions greus o molt greus.

Article 26. Infraccions col·legials

1. Són infraccions col·legials les conductes previstes com a tals per aquesta Llei que fan referència a la relació de la persona col·legiada amb el Col·legi i amb les altres persones col·legiades, en l'àmbit del funcionament del Col·legi.

2. Les infraccions col·legials es classifiquen en molt greus, greus i lleus.

3. Són infraccions col·legials molt greus:

a) L'incompliment dels deures o de les obligacions establerts en aquesta Llei o en els estatuts del Col·legi, quan revesteixi una gravetat especial i no sigui constitutiu d'infracció professional.

b) La manca de pagament de les quotes col·legials ordinàries o extraordinàries.

c) L'incompliment de les decisions o els acords adoptats pels òrgans del Col·legi en qüestions relatives al torn de representació d'ofici o, si escau, al torn de representació gratuïta, quan no sigui constitutiu d'infracció professional.

d) La realització d'actes que impedeixen o alteren greument el funcionament normal del Col·legi o dels seus òrgans.

e) Els actes, les expressions o les accions que atemptin contra la dignitat o l'honor dels procuradors en l'exercici de la professió, quan revesteixin gravetat especial.

f) La comissió d'actes que constitueixin una ofensa a la dignitat de la professió o a les normes deontològiques que la governen, quan revesteixin una gravetat especial.

g) La comissió de dues infraccions col·legials greus, encara que siguin de distinta naturalesa, sempre que es cometin dins el període d'un any des de la primera de les infraccions i que l'autor hagi estat sancionat per aquestes infraccions.

4. Són infraccions col·legials greus:

a) L'incompliment dels deures o de les obligacions establerts en aquesta Llei o en els estatuts del Col·legi, quan no sigui constitutiu d'infracció professional ni es pugui qualificar com una infracció col·legial molt greu.

b) L'incompliment de les decisions o els acords adoptats pels òrgans del Col·legi en matèries que afectin el seu sosteniment econòmic, sempre que no es pugui qualificar com una infracció col·legial molt greu.

c) Els actes, les expressions o les accions que atemptin contra la dignitat o l'honor dels procuradors en l'exercici de la professió, quan no es puguin qualificar com una infracció col·legial molt greu.

d) La comissió d'actes que constitueixin una ofensa a la dignitat de la professió o a les normes deontològiques que la governen, quan no es pugui qualificar com una infracció col·legial molt greu.

e) La comissió de dues infraccions col·legials lleus, encara que siguin de distinta naturalesa, sempre que es cometin dins el període de sis mesos des de la primera de les infraccions i que l'autor hagi estat sancionat per aquestes infraccions.

5. Són infraccions col·legials lleus:

a) L'incompliment dels deures o les obligacions establerts en aquesta Llei o en els estatuts del Col·legi, quan no sigui constitutiu d'infracció professional ni es pugui qualificar com una infracció col·legial molt greu o greu.

b) Les infraccions previstes a l'apartat 4 d'aquest article, quan no tinguin entitat suficient per ser qualificades com a infraccions col·legials molt greus o greus.

c) La desatenció o el retard en el compliment dels tràmits administratius inherents a la col·legiació i al funcionament dels serveis del Col·legi.

Article 27. Prescripció de les infraccions

1. Les infraccions molt greus prescriuen al cap de quatre anys, les greus al cap de dos anys i les lleus al cap de sis mesos. Aquests terminis es computen a partir de la data del fet causant.

2. El termini de prescripció s'interromp per qualsevol actuació col·legial realitzada amb coneixement formal de la persona interessada que s'adreça a la iniciació, la tramitació o la resolució del procediment disciplinari.

La interrupció deixa de tenir efecte si no s'incoa l'expedient disciplinari o queda paralitzat durant més de sis mesos per causa no imputable a la persona infractora. En aquest cas, el còmput del termini de prescripció s'inicia de nou a partir de la data de la darrera actuació que consti en l'expedient disciplinari.

3. En cas de suspensió de la tramitació de l'expedient per causa de prejudicialitat penal, el termini de prescripció de la infracció resta suspès fins que la Junta Disciplinària tingui constància fefaent de la resolució ferma recaiguda en l'àmbit penal.

Article 28. Sancions

1. Les infraccions professionals molt greus poden ser objecte de les sancions següents:

a) Inhabilitació professional durant un període no superior a cinc anys.

b) Multa no inferior a 5.001 euros i no superior a 50.000 euros.

2. Les infraccions professionals greus poden ser objecte de les sancions següents:

a) Inhabilitació professional durant un període no superior a un any.

b) Multa no inferior a 1.001 euros i no superior a 5.000 euros.

3. Les infraccions professionals lleus poden ser objecte de les sancions següents:

a) Amonestació escrita.

b) Multa no superior a 1.000 euros.

4. En el cas d'infraccions professionals molt greus i greus també es pot imposar, com a sanció complementària, l'obligació de realitzar activitats de formació professional o deontològica, quan la infracció s'hagi produït a causa de l'incompliment dels deures o les obligacions que afectin l'exercici o la deontologia professionals.

5. Si la persona que ha comès una infracció n'ha obtingut un guany econòmic, la sanció de multa es pot ampliar fins a l'import del profit obtingut.

6. Les infraccions col·legials molt greus poden ser objecte de les sancions següents:

a) Expulsió del Col·legi, únicament per la comissió reiterada de les infraccions col·legials molt greus previstes a les lletres a) i b) de l'apartat 3 de l'article 26.

b) Multa no inferior a 5.001 euros i no superior a 50.000 euros.

7. Les infraccions col·legials greus poden ser objecte de la sanció de multa no inferior a 1.001 euros i no superior a 5.000 euros.

8. Les infraccions col·legials lleus poden ser objecte de les sancions següents:

a) Amonestació escrita.

b) Multa no superior a 1.000 euros.

9. Les sancions només són executives quan la resolució que les imposa sigui ferma, pel fet de no ser susceptible de recurs administratiu o jurisdiccional.

10. El Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra té competència per executar per si mateix les seves resolucions sancionadores, en els termes del Codi de l'Administració.

Article 29. Inhabilitació professional i expulsió

1. La sanció d'inhabilitació professional impedeix l'exercici professional durant el temps per al qual ha estat imposada.

Quan en una mateixa persona concorrin diverses sancions d'inhabilitació successives, el termini establert en cadascuna de les sancions es comença a comptar a partir del compliment definitiu de la sanció anterior.

2. La sanció d'expulsió impedeix l'exercici professional mentre la persona sancionada no obté la rehabilitació.

Article 30. Graduació de les sancions

Les sancions es graduen en funció de les circumstàncies que concorren en cada cas, d'acord amb els principis generals establerts en la legislació vigent i, en concret, de conformitat amb els criteris següents:

- a) Intencionalitat.
- b) Perjudici causat.
- c) Quantia del benefici obtingut o que es pretenia obtenir.
- d) Reiteració o reincidència.
- e) Que els mateixos fets hagin estat sancionats en l'àmbit penal.

Article 31. Prescripció de les sancions

1. Les sancions imposades per infraccions molt greus prescriuen al cap de quatre anys; les sancions per infraccions greus, al cap de dos anys, i les sancions per infraccions lleus, al cap de sis mesos.
2. Les sancions que donin lloc a la inhabilitació professional per un període superior a quatre anys prescriuen un cop transcorregut el termini per al qual va ser imposada la sanció.
3. El termini de prescripció de les sancions es comença a comptar a partir de l'endemà del dia en què ha esdevingut ferma la resolució que les imposa.
4. El termini de prescripció s'interromp per l'inici, amb coneixement formal de la persona interessada, de l'execució de la sanció.

La interrupció deixa de tenir efecte si l'execució resta aturada durant més d'un any per causa no imputable a la persona sancionada. En aquest cas, el còmput del termini de prescripció es torna a iniciar de nou a partir de la data de la darrera actuació que consti en l'expedient d'execució.

Article 32. Extinció de la responsabilitat

1. La responsabilitat disciplinària s'extingeix pel compliment de la sanció, la defunció de la persona col·legiada, la prescripció de la infracció i la prescripció de la sanció.
2. La baixa del Col·legi no extingeix la responsabilitat disciplinària en què ha incorregut la persona col·legiada durant el període d'alta, però comporta l'arxiu provisional del procediment disciplinari i la suspensió eventual de la sanció imposada, la qual ha de ser complerta si la persona col·legiada es torna a donar d'alta al Col·legi.

Article 33. Anotació i comunicació de les sancions i rehabilitació

1. Les sancions disciplinàries es fan constar en l'expedient personal del col·legiat sancionat i l'anotació pot ser cancel·lada, a l'efecte de rehabilitació, sempre que no hagi incorregut en nova responsabilitat disciplinària, quan hagin transcorregut els terminis de sis mesos en el cas de sancions d'amonestació o multa; un any, en el cas de sancions d'inhabilitació professional no superior a sis mesos; tres anys, en el cas de sancions d'inhabilitació

professional superior a sis mesos, i quatre anys, en el cas de sancions d'expulsió.

2. El termini de caducitat per a la rehabilitació es compta a partir de l'endemà del dia en què s'hagi complert definitivament la sanció. La cancel·lació de l'anotació, un cop complerts els terminis indicats, es pot fer d'ofici o a petició de la persona interessada.

3. La Junta de Govern del Col·legi ha de comunicar al ministeri encarregat dels col·legis professionals, al Consell Superior de la Justícia i als presidents de la Batllia, del Tribunal de Corts i del Tribunal Superior de Justícia les sancions fermes d'inhabilitació professional o d'expulsió.

Disposició transitòria primera

1. Els membres de la Junta de Govern del Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra, en el termini de sis mesos des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, han de convocar una assemblea general extraordinària, que tindrà el caràcter d'assemblea constituent, la qual ha d'aprovar els estatuts definitius del Col·legi i escollir les persones que ocuparan els càrrecs corresponents en la Junta de Govern de conformitat amb aquesta Llei, a fi d'acomplir les seves disposicions.

2. Els estatuts definitius, una vegada aprovats, juntament amb la certificació de l'acta de l'assemblea constituent, s'han de remetre al Registre de Professionals Titulats, Col·legis i Associacions Professionals, adscrit al ministeri encarregat de la justícia, a l'efecte d'inscriure'ls en la secció corresponent, un cop se n'hagi qualificat l'adequació a la legalitat.

Disposició transitòria segona

El Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra obtindrà plena capacitat d'obrar a partir de la constitució dels seus òrgans de govern.

Disposició transitòria tercera

1. Queden eximits del requisit d'estar en possessió d'un títol d'ensenyament superior en l'àmbit del dret, lliurat o reconegut pel Govern, a què es refereix l'article 7, apartat 2, lletra b) d'aquesta Llei, per tal d'obtenir l'autorització d'exercici de la professió titulada de procurador, i també per tal de ser admesos al Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra, els professionals que a la data d'entrada en vigor de la Llei compleixin de forma cumulativa els requisits següents:

- a) Que constin en la darrera relació de persones admeses per exercir la representació processal de les parts davant les jurisdiccions andorranes que hagi establert el Consell Superior de la Justícia.
- b) Que acreditin fefaentment, en el termini de sis mesos a comptar de l'entrada en vigor d'aquesta Llei,

prop del Govern i de la Junta de Govern del Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra, que han exercit de forma efectiva la representació processal de les parts davant les jurisdiccions andorranes durant com a mínim el darrer any des de la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei, o durant com a mínim cinc anys ininterromputs en els darrers quinze anys des de la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei.

2. També queden eximides del requisit d'estar en possessió de la titulació esmentada a l'apartat anterior les persones que a la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei treballin per compte del Consell General, del Govern, dels comuns o de la Caixa Andorrana de Seguretat Social, o dels òrgans que en depenen, i que al mateix temps exerceixin com a procuradors en representació d'aquests darrers.

3. Les persones que a la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei estiguin exercint la professió de procurador i estiguin en possessió de la titulació esmentada a l'apartat 1 d'aquesta disposició transitòria o que, en cas contrari, compleixin els requisits establerts al mateix apartat 1, estan obligades, per tal de seguir exercint la professió esmentada, d'obtenir l'autorització d'exercici de la professió titulada de procurador i de ser admeses al Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra com a membres exercent, en el termini de sis mesos des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

Disposició derogatòria

1. Es deroga l'apartat 3 de l'article 102 de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993.

2. Es deroga la darrera frase de l'apartat 14 de l'article 3 de la Llei del Ministeri Fiscal, del 12 de desembre de 1996.

Disposició final primera

1. Es modifica l'apartat 1 de l'article 102 de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993, el qual queda redactat en els termes següents:

“Article 102

1. Quan les parts no vulguin comparèixer personalment en un judici ho han de fer representades per un procurador o un advocat inscrits com a membres exercent al Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra o al Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra, respectivament, llevat que les lleis de procediment ho estableixin altrament.

(...)”

2. S'introdueix un nou article 102 *bis* a la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993, el qual queda redactat en els termes següents:

“Article 102 *bis*

Per actuar davant dels batlles i els tribunals en els termes previstos per aquesta Llei i per les altres lleis que siguin aplicables, els procuradors han d'estar col·legiats obligatòriament com a membres exercent al Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra, llevat que actuïn en representació del Consell General, del Govern, dels comuns o de la Caixa Andorrana de Seguretat Social, o dels òrgans que en depenen, sense perjudici del que prevegi la llei que regula l'exercici de la professió de procurador.”

3. S'introdueix un nou article 102 *ter* a la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993, el qual queda redactat en els termes següents:

“Article 102 *ter*

La representació en judici, davant de qualsevol jurisdicció, del Consell General, del Govern, dels comuns o de la Caixa Andorrana de Seguretat Social, o dels òrgans que en depenen, correspon als procuradors adscrits als seus gabinets jurídics, sense perjudici que puguin contractar els serveis d'altres procuradors en casos determinats.”

Disposició final segona

L'apartat 1 de la disposició derogatòria, que deroga l'apartat 3 de l'article 102 de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993, i també la disposició final primera, que modifica l'apartat 1 de l'article 102 i introdueix dos nous articles 102 *bis* i 102 *ter* a la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993, tenen caràcter de llei qualificada. La resta de les disposicions d'aquesta Llei tenen caràcter de llei ordinària.

Disposició final tercera

Aquesta Llei entrarà en vigor l'endemà de ser publicada al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Edicte

La Sindicatura, en reunió tinguda el dia 23 de juliol del 2014, ha examinat el document que li ha tramès el M. I. Sr. Cap de Govern, registrat en data 10 de juliol del 2014, sota el títol **Projecte de llei de l'exercici de la professió d'advocat i del Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra** i, exercint les competències que li atribueix el Reglament del Consell General en els articles que es citaran, ha acordat:

1. D'acord amb l'article 18.1.d), admetre a tràmit aquest escrit, sota la qualificació de Projecte de llei i procedir a la seva tramitació com a tal.

2. Atribuir a l'apartat 2 de l'article 13 del Projecte de llei el caràcter de qualificat.

3. D'acord amb l'article 92.2, ordenar la seva publicació i obrir un període de quinze dies per a la presentació d'esmenes. Aquest termini finalitza el dia 22 de setembre del 2014, a les 17.30h.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 23 de juliol del 2014

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Projecte de llei de l'exercici de la professió d'advocat i del Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra

Exposició de motius

El *Manual Digest*, redactat l'any 1748 per Antoni Fiter i Rossell, conté nombroses referències als advocats com a persones coneixedores del dret, la qual cosa dóna testimoni del fet que fa segles que existeixen i intervenen en el sistema judicial andorrà, i que ho fan com a especialistes de la ciència i la tècnica jurídiques. A tall d'exemple, el capítol VI del llibre II enuncia que “Per practicar millor estas Consultas [...] sera molt Combenient, qe. quiscun dels Batlles tinga uns 3 Atbocats amichs homens de integritat, de Ciencia, y Conciencia, ab los quals en las Causas dificultosas, y que para la lliteratura dels Batlles, seria imposible, que estos poguessen Eixirne; [...] separadament la Causa demanantlos lo parer, y rahons enque lo fundan en Escrits Consultada la Cauusa ab un Atbocat, en Consultarla ab altre enla mateixa forma sens, que aquest sapia Cosa dela Consulta de altre Atbocat, y en cas de ser uniformes los parers enla substancia, declaran los Batlles sens mes Consultas; pero en Cas de discordar los dos Consultes dels Advocats en las Substancia, passará a Consultar la Causa ab un tercer atbocat, sens que ell sepia Cosa dels altres Consultes, enla mateixa forma, y aleshores declarà lo Batlle arrimantse a declarar allo que los dos advocats dels 3 han Convingut”.

La necessitat de la intervenció i l'actuació dels advocats en la justícia penal s'estableix per primera vegada al Principat d'Andorra en virtut del Decret dels veguers del 30 de desembre de 1975, que els configura com a defensors del dret i de la justícia. Poc temps després, el 10 d'abril de 1976, els veguers van aprovar el Decret sobre el procediment penal, amb la finalitat de desenvolupar els principis continguts en les normes reguladores de la justícia penal existents fins llavors i traduir-les en normes processals completes. En el capítol IV del títol preliminar d'aquest text normatiu, intitulat “Dels advocats”, es regulen les condicions bàsiques

d'exercici dels advocats a Andorra davant els tribunals penals. Posteriorment, les normes processals del Decret sobre el procediment penal del 10 d'abril de 1976 es van refondre i actualitzar en virtut del Decret del Codi de procediment penal del 18 de gener de 1984 i del Decret del Codi de procediment penal del 16 de febrer de 1989, que des d'aleshores ha fet l'objecte de modificacions successives.

No obstant això, la Llei qualificada de modificació del Codi de procediment penal vigent, del 10 de desembre de 1998, continua dedicant el capítol IV del títol preliminar als advocats, amb un contingut força proper al del Decret del 10 d'abril de 1976, sense perjudici de modificacions materials puntuals. S'hi estableixen els requisits escaients de nacionalitat o de residència, i també de col·legiació, per poder exercir davant els tribunals penals; la intervenció del Tribunal Superior de Justícia i del Ministeri Fiscal a fi de donar d'alta definitiva un advocat al Col·legi d'Advocats d'Andorra; l'obligació de respectar el secret professional, i la regulació de la defensa d'ofici i la gratuïta davant la jurisdicció penal.

Paral·lelament, el dia 14 d'abril de 1976, a demanda de diversos juristes, el Consell General va aprovar un decret que reconeix formalment i per primera vegada l'exercici de la professió liberal d'advocat, i fixa els requisits per poder exercir-ne l'activitat. Aquest decret es fa ressò de la importància de les funcions que els professionals del dret havien exercit fins a aquell moment, i regula l'accés i l'exercici de la professió d'advocat a fi de garantir-ne els coneixements tècnics, els valors morals i la qualitat del servei que presten. Segons es desprèn d'aquesta norma, per poder exercir la professió calia obtenir l'autorització prèvia del Consell General, vinculada al compliment dels requisits escaients en matèria de titulació, de bona conducta i de residència al Principat d'Andorra. Posteriorment, aquesta regulació va ser completada mitjançant el Decret d'exercici de professions lliberals al Principat d'Andorra, aprovat pel Consell General el 6 de juliol de 1977, que definia el concepte de professió liberal i regulava amb caràcter general l'accés i l'exercici d'aquestes professions a Andorra. D'altra banda, el dia 1 de setembre de 1982, el Consell Executiu va autoritzar la constitució del Col·legi d'Advocats d'Andorra i en va aprovar els estatuts, que des de llavors han fet l'objecte de diverses modificacions.

El Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986, que es va promulgar amb la finalitat d'adaptar i actualitzar les lleis de procediment civil, també conté disposicions puntuals en relació amb la intervenció dels advocats en els processos civils, en concret pel que fa als honoraris i a la forma com s'han de presentar els escrits.

Però no va ser fins després de l'aprovació de la Constitució, en virtut de la Llei qualificada de la Justícia, del 3 de setembre de 1993, que els advocats van ser erigits en cooperadors de l'Administració de Justícia. El capítol segon del títol VII de la Llei qualificada de la Justícia regula l'abast de l'assistència i la intervenció lletrades davant els tribunals andorrans, i estableix alguns drets i deures inherents a l'exercici de la professió, tot i que de forma succinta. En concret, els articles 97 i següents de la Llei qualificada de la Justícia fan referència als principis de llibertat i independència, al secret professional i a la inscripció obligatòria al Col·legi d'Advocats d'Andorra per poder actuar davant els batlles i els tribunals, llevat que actuïn en defensa de l'Administració general.

Des de llavors i fins a l'aprovació de la Llei 6/2008, del 15 de maig, d'exercici de professions liberals i de col·legis i associacions professionals, el conjunt de normes jurídiques ressenyades anteriorment han configurat el marc normatiu aplicable a l'exercici de la professió d'advocat al Principat d'Andorra. La Llei 6/2008, que entretant ha estat modificada per la Llei 10/2012, del 21 de juny, d'inversió estrangera al Principat d'Andorra, i per la Llei 26/2013, del 19 de desembre, de modificació de la Llei 6/2008, si bé ha permès dotar l'ordenament jurídic d'una regulació més completa i moderna de les professions liberals, i adaptar-lo al marc europeu en matèria de titulacions, no dona resposta, com a conseqüència del seu abast general, a les especificitats pròpies de la professió d'advocat. En aquest sentit, en diverses disposicions, com ara en matèria de les incompatibilitats, del secret professional i de les prestacions obligatòries, la Llei 6/2008 fa remissió a la llei específica de cada professió.

Així doncs, la regulació genèrica en uns casos, i parcial i dispersa en altres casos, fa necessari promoure una llei que defineixi de forma conjunta i detallada, d'una banda, el contingut i les funcions pròpies de la professió d'advocat; l'àmbit i les modalitats d'actuació i d'intervenció; els requisits d'accés i exercici de la professió; els deures, les obligacions i els drets que hi són inherents; i el règim disciplinari propi i adaptat a les característiques de l'advocacia, i que d'altra banda reguli àmpliament l'objecte, les finalitats i les atribucions del Col·legi d'Advocats. Tot plegat tenint en compte la funció social rellevant que comporta l'exercici de la professió d'advocat i l'interès públic associat a les funcions que els advocats tenen encomanades i als serveis que presten, íntimament vinculats a l'exercici dels drets i les llibertats fonamentals.

En efecte, els advocats intervenen de forma efectiva i decisiva en la tasca d'impartir justícia i contribueixen, per tant, a l'assoliment del dret a la

jurisdicció que consagra l'apartat 1 de l'article 10 de la Constitució. Igualment, la norma suprema reconeix als apartats 2 i 3 del mateix article el dret a la defensa i a l'assistència tècnica d'un lletrat, i el dret a la justícia gratuïta quan calgui garantir el principi d'igualtat. Així doncs, en ressurt que la funció que exerceixen i els serveis que presten els advocats són mereixedors d'una llei específica i pròpia que els doti de contingut i ofereixi un marc normatiu suficient a aquest efecte.

Aquesta Llei es desglossa en trenta-tres articles, dividits en quatre capítols, dues disposicions transitòries i una disposició final. El capítol primer, dedicat a les disposicions generals, defineix i enumera les funcions de l'advocat, que es configura com un professional lliure i independent que presta un servei a la societat en interès públic. La denominació d'advocat es reserva per a les persones que consten inscrites al Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra com a membres exercents, i s'estableixen els principis que han de regir la seva actuació; a saber: la llibertat, la independència i la lliure i lleial competència. També es regula l'àmbit d'actuació dels advocats, amb expressa menció de les activitats que exerceixen de forma exclusiva, que són les activitats de consell jurídic i de direcció, defensa o representació de les parts en els procediments administratius i judicials, sense perjudici de les funcions concurrents dels procuradors; i de les activitats que poden exercir de forma compartida. Finalment, es fa referència a la intervenció i la substitució de l'advocat.

El capítol segon regula el Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra, que es defineix com una corporació de dret públic i de caràcter professional al servei de la Justícia i dels seus col·legiats, dotada de personalitat jurídica i de capacitat d'obrar plena per al compliment de les seves finalitats. S'estableixen els principis de funcionament del Col·legi, i se l'habilita per adoptar les normes escaients d'autoregulació de la corporació i de la professió, sense perjudici de la potestat del Govern de controlar-ne la legalitat. Seguidament, es defineixen l'objecte i les finalitats del Col·legi, i es fixen els requisits per a la col·legiació, tot distingint els requisits propis dels col·legiats exercents i dels que no ho són. Si bé en aquest darrer cas és suficient estar en plena possessió dels drets civils i polítics i disposar de la titulació escaient, en el supòsit dels col·legiats exercents s'exigeixen requisits complementaris destinats a garantir la bona conducta i la capacitació tècnica dels advocats, com ara l'absència d'antecedents penals, la inexistència de causes d'incapacitat o incompatibilitat, i l'obtenció del certificat d'aptitud per a l'exercici de la professió. En aquest sentit, s'enumeren els supòsits d'incapacitat i

incompatibilitat esmentats, i també de pèrdua de la condició de col·legiat. En darrera instància, es regulen els òrgans de govern del Col·legi, que són l'Assemblea General i la Junta de Govern.

El capítol tercer fa referència a l'exercici de la professió i descriu de forma detallada els deures, les obligacions i els drets dels advocats. També incideix en les modalitats d'exercici de la professió, de forma individual o mitjançant societats civils professionals d'advocats. Posteriorment defineix el conflicte d'interessos i l'obligació d'abstenció que en dimana, així com la publicitat dels serveis professionals, que s'ha de dur a terme amb respecte de la dignitat de la professió i evitant la competència deslleial o il·lícita. Finalment, es regula el funcionament i el règim en matèria d'honoraris que dimana de la defensa i l'assistència lletrades d'ofici i gratuïtes.

El capítol quart està dedicat al règim de responsabilitat. Més enllà de la responsabilitat civil i penal dels advocats en l'exercici de la seva professió, s'estableix la responsabilitat disciplinària dels col·legiats exercents i no exercents, pels actes que realitzin o per les omissions en què incorrin en l'exercici de la professió, o que infringeixin els deures i les obligacions continguts en la Llei, els estatuts del Col·legi o les normes i usos deontològics. Seguidament es determina a qui correspon i com es dedueix la potestat disciplinària, i s'enumeren els drets del col·legiat que és objecte d'un procediment disciplinari. També es regula de forma precisa el desenvolupament del procediment disciplinari i les mesures provisionals que es poden adoptar. A continuació, es ressenyen i es desglossen les infraccions professionals d'una banda, i col·legials d'altra banda, així com les sancions que hi són associades. Igualment es fixa el règim de la prescripció de les infraccions i les sancions esmentades, la graduació d'aquestes sancions, l'extinció de la responsabilitat i el procediment d'anotació i comunicació de les sancions, i també com s'esdevé la rehabilitació.

La Llei segueix amb dues disposicions transitòries relatives a l'aprovació dels nous estatuts del Col·legi i a la seva inscripció registral posterior, i a les vicissituds que dimanen del nou certificat d'aptitud per a l'exercici de la professió. En aquest sentit es precisa quines són les persones que n'han de quedar eximides, el termini per tal d'aprovar el reglament que determini els requisits per obtenir aquest certificat, i el diploma que entretant supleix aquest certificat. Finalment, la Llei conclou amb una disposició final que en fixa la data de l'entrada en vigor.

Capítol primer. Disposicions generals

Article 1. Definició i funcions de l'advocat

1. L'advocat és un professional lliure i independent que presta un servei a la societat en interès públic.
2. L'advocat exerceix la seva professió aplicant la ciència i la tècnica jurídiques per assolir l'efectivitat dels drets i les llibertats fonamentals, per cercar la solució dels conflictes entre els particulars, entre aquests darrers i les administracions públiques, i entre les mateixes administracions públiques, i també per contribuir a la millora de la justícia.

L'advocat desenvolupa la seva activitat per mitjà del consell i la conciliació extrajudicial, o amb l'exercici de les accions pertinents davant els òrgans administratius o jurisdiccionals.

3. Són advocats i els correspon en exclusiva aquesta denominació les persones que consten degudament inscrites com a membres exercents al Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra.
4. En l'exercici de la seva professió, l'advocat està sotmès a la Constitució, a les lleis, als estatuts del Col·legi i a les normes i els usos que conformen la deontologia de la professió.

Les normes i els usos esmentats constitueixen el codi de conducta especial i específic d'alta exigència ètica de l'advocat, i estan destinats a garantir la bona execució de les funcions que té encomanades.

Article 2. Principis de llibertat, independència i lliure i lleial competència

1. Amb les limitacions que estableixin les lleis, els estatuts del Col·legi i les normes i els usos deontològics, l'advocat exerceix la seva activitat professional amb plena independència i llibertat de criteri, opinió i decisió, per tal d'acceptar o no un encàrrec, o per desdir-se'n quan ho consideri convenient, tot evitant causar un dany o indefensió al client.
2. L'advocat exerceix la seva professió en règim de lliure i lleial competència amb els altres advocats, i ha d'aplicar en tot moment les regles de respecte, cortesia i consideració degudes, de conformitat amb les lleis, els estatuts del Col·legi i les normes i els usos deontològics.

Article 3. Exercici i àmbit d'actuació

1. L'advocat exerceix en exclusiva les activitats professionals que té encomanades per les lleis i, en concret, empara els drets i les llibertats com a conseller, assessor jurídic, representant o defensor dels interessos que li han estat confiats pel client.

També exerceix les altres funcions o presta els serveis que li són encomanats en la seva condició de cooperador de l'Administració de Justícia.

2. L'advocat exerceix en exclusiva les activitats professionals d'assessorament o consell jurídic i de direcció, defensa o representació de les parts en qualsevol procediment administratiu o judicial, sense perjudici de les funcions atribuïdes igualment als procuradors en matèria de representació.

3. L'advocat també pot exercir les activitats professionals d'assessorament, tramitació, gestió, administració, representació, negociació, contractació, mediació, promoció, consulta, estudi i emissió d'informes o dictàmens relatius a qualsevol negoci jurídic, operació, transacció, dret o interès, o qualsevol altra activitat relacionada amb la normativa aplicable i la seva interpretació, en tots els àmbits del dret.

Article 4. Intervenció i substitució de l'advocat

1. La intervenció professional de l'advocat en qualsevol procediment i davant de qualsevol jurisdicció és preceptiva quan ho prevegin les lleis.

2. La representació concreta amb la qual l'advocat intervé en un procediment s'acredita mitjançant apoderament o designa suficients, atorgats de conformitat amb les disposicions legals.

3. Les relacions entre l'advocat i el client es regeixen per les disposicions contingudes en les lleis, els estatuts del Col·legi, les normes relatives als contractes d'arrendament de serveis i de mandat, i les altres normes i els usos que siguin aplicables.

4. Els advocats poden ser substituïts, en l'exercici de la seva professió, per un altre advocat, amb la simple acceptació del client, llevat dels casos en què cal un nou apoderament o designa suficients, de conformitat amb les lleis.

5. Amb independència del que disposin les normes i els usos deontològics en aquesta matèria, l'advocat que cessa la defensa o la representació d'un client està obligat a retornar al client o al nou advocat la documentació que es troba en el seu poder en el termini més breu possible, i a facilitar al nou advocat la informació necessària per continuar en l'exercici eficaç de la defensa o la representació del client.

Capítol segon. El Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra

Article 5. Disposicions generals

1. El Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra és una corporació de dret públic i de caràcter professional al servei de la justícia i dels seus col·legiats, dotada de personalitat jurídica pròpia i capacitat d'obrar plena per al compliment de les seves finalitats.

2. El Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra es regeix per aquesta Llei, els seus estatuts i la normativa interna restant, i s'ha de relacionar amb els

ministeris del Govern competents en matèria de justícia, professions titulades i col·legis professionals, així com amb les altres administracions públiques quan escaigui, per a la seves activitats professionals.

3. El funcionament, l'estructura i l'organització del Col·legi es regeixen pels principis d'autonomia i de democràcia interna.

4. El seu àmbit territorial és el Principat d'Andorra.

5. Sense perjudici del que preveu l'apartat següent, el Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra pot adoptar, de conformitat amb aquesta Llei, les normes d'autoregulació de la corporació i de la professió en tots els àmbits de la seva activitat.

També està facultat, d'acord amb aquesta Llei, per dotar-se de les normes deontològiques necessàries per preservar la llibertat, la independència, la lliure i lleial competència, la dignitat de la professió i el secret professional, així com per impedir el conflicte d'interessos, l'intrusisme i les actuacions professionals irregulars.

6. Els estatuts aprovats i les seves modificacions s'han de trametre al Govern perquè en qualifiqui l'adequació a la legalitat, en disposi la inscripció en la secció corresponent del Registre de Professionals Titulats, Col·legis i Associacions Professionals, i n'ordeni la publicació al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Els estatuts i les seves modificacions entren en vigor a partir de la publicació al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

7. Correspon al Govern determinar per la via reglamentària, a proposta del Col·legi, la regulació de l'accés a l'exercici professional, mitjançant l'establiment dels requisits necessaris per obtenir el certificat d'aptitud per a l'exercici de la professió d'advocat.

En qualsevol cas, el certificat d'aptitud per a l'exercici de la professió d'advocat ha d'estar vinculat a l'obtenció d'un títol de nivell 4 del Marc andorrà de titulacions d'ensenyament superior en l'àmbit del dret, lliurat o reconegut pel Govern.

Article 6. Objecte i finalitats

1. El Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra té com a objecte la regulació i l'ordenació de l'exercici de l'activitat professional dels advocats en qualsevol de les seves modalitats, i també la salvaguarda dels seus principis ètics i deontològics.

2. El Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra agrupa els professionals que exerceixen o poden exercir la professió d'advocat al Principat d'Andorra, amb les finalitats següents:

- a) Representar de forma exclusiva la professió i defensar els drets i els interessos professionals dels seus col·legiats.
- b) Proposar, aprovar i aplicar les decisions necessàries per al bon desenvolupament de l'exercici de la professió.
- c) Garantir que l'exercici professional s'adeqüi a aquesta Llei, als estatuts del Col·legi i a les normes i els usos deontològics, per tal que es respectin els drets i els interessos dels destinataris de l'actuació professional.
- d) Vetllar per tal que els col·legiats puguin exercir la seva professió d'acord amb els principis de llibertat, independència i lliure i lleial competència i, en concret, que no es produeixin actes d'intrusisme o d'exercici il·legal de la professió, i actuacions professionals irregulars.
- e) Complir i fer complir als col·legiats les disposicions legals i estatutàries que concerneixin la professió, així com les altres normes i els usos que siguin aplicables, i vetllar per l'observança de les normes i les decisions adoptades pels òrgans del Col·legi en les matèries de la seva competència.
- f) Cooperar de forma activa en el bon funcionament i la millora de l'Administració de Justícia.
- g) Col·laborar amb les restants administracions públiques i amb les entitats, les corporacions i els organismes, públics o privats i nacionals o estrangers, en l'estudi del dret i les ciències jurídiques i en la seva aplicació efectiva.
- h) Promoure el progrés de les ciències jurídiques, el perfeccionament de les lleis i de les altres normes jurídiques, l'imperi del dret en les relacions entre les persones i en les relacions socials, i la bona administració de la justícia.
- i) Facilitar la utilització de l'arbitratge de dret privat, la mediació i la composició com a mitjans per a la resolució dels conflictes individuals o col·lectius entre particulars.
- j) Informar sobre les iniciatives legislatives que concerneixin l'exercici de la professió, quan així se li requereixi dins l'àmbit de les seves competències.
- k) Garantir, organitzar i gestionar la defensa i l'assistència lletrades d'ofici i gratuïtes per mitjà dels torns corresponents, inclosos els torns de guàrdia, de conformitat amb allò que disposen les lleis o els reglaments que siguin aplicables, així com qualsevol altre servei o prestació jurídica que es prevegi en interès general o d'acord amb la funció social que comporta l'exercici de la professió d'advocat.
- l) Mantenir i fomentar els sentiments d'unió i solidaritat entre els col·legiats i les relacions de

respecte i de col·laboració entre aquests darrers i amb l'Administració de Justícia.

- m) Promoure i facilitar la formació legal, doctrinal i pràctica continuada dels col·legiats i, si escau, dels estudiants del dret.
- n) Aprovar les normes orientadores en matèria d'honoraris que s'han d'aplicar en defecte de pacte entre l'advocat i el client, i també en el cas de condemna en costes.
- o) Emetre els informes que sol·licitin els òrgans jurisdiccionals en els incidents sobre honoraris, resoldre impugnacions i evacuar les consultes formulades i emetre dictàmens i laudes, previs o posteriors a l'emissió de minutes, a petició dels col·legiats o dels clients.
- p) Aprovar els seus pressupostos i regular i fixar les aportacions dels col·legiats.
- q) Exercir el control deontològic i la funció disciplinària i imposar, si escau, les sancions que corresponguin d'acord amb aquesta Llei, tot respectant els principis de contradicció i d'audiència.
- r) Realitzar les altres funcions que li corresponguin, sempre que tinguin relació amb les finalitats de la professió en general i del Col·legi o dels col·legiats en particular.

Article 7. Requisits per a la col·legiació

1. El Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra té dos règims del col·legiació: amb exercici professional com a membre exercent i sense exercici professional com a membre no exercent. Tots són membres de ple dret del Col·legi, sense perjudici dels drets i els deures específics que es derivin de cadascun dels dos règims de col·legiació.
2. Per ser admès al Col·legi és necessari, en tot cas, complir els requisits següents:
 - a) Estar en plena possessió dels drets civils i polítics. En el cas dels nacionals no andorrans, aquesta possessió s'entén referida als seus estats d'origen.
 - b) Estar en possessió d'un títol de nivell 2 del Marc andorrà de titulacions d'ensenyament superior en l'àmbit del dret, lliurat o reconegut pel Govern.
3. Les persones que volen exercir la professió d'advocat s'han de col·legiar com a membres exercent. S'entén per "exercici professional" la prestació, habitualment remunerada, dels serveis d'assistència, consell i defensa jurídica dels drets aliens.
4. Per ser admès al Col·legi com a membre exercent cal reunir, a més dels requisits establerts en l'apartat 2 d'aquest article, els requisits següents:
 - a) No estar condemnat per delictes majors dolosos, mentre no s'hagi produït la cancel·lació dels

antecedents penals, ni al Principat d'Andorra ni a l'estranger.

b) No estar incapacitat per a l'exercici de la professió, en concórrer alguna de les circumstàncies previstes a l'article 8.

c) No trobar-se comprès en cap de les causes d'incompatibilitat per a l'exercici de la professió previstes a l'article 9, o de prohibició de l'exercici de la professió.

d) Obtenir l'autorització d'exercici de la professió titulada per part del Govern.

e) Estar en possessió del certificat d'aptitud per a l'exercici de la professió d'advocat lliurat pel Col·legi.

f) Haver estat admès a actuar davant els tribunals andorrans, segons disposa l'article 10 de la Llei qualificada de modificació del Codi de procediment penal.

g) Tenir obert un despatx professional o bufet, o bé incorporar-se a un despatx professional o bufet ja obert, que garanteixi la llibertat i la independència en l'exercici de la professió.

5. Poden inscriure's al Col·legi com a membres no exercent les persones que no desitgen exercir la professió d'advocat, tot i reunir les condicions per ser-ne membres exercent.

Article 8. Incapacitats

1. Són circumstàncies que incapaciten per a l'exercici de la professió d'advocat:

a) Els impediments que per la seva naturalesa o entitat impossibilitin el compliment de les funcions atribuïdes als advocats.

b) La inhabilitació o la suspensió en l'exercici de la professió d'advocat, en virtut d'una resolució judicial, administrativa o col·legial ferma.

c) L'expulsió del Col·legi mitjançant una resolució col·legial ferma.

2. Les incapacitats desapareixen quan cessen les causes que les han motivat o quan s'ha extingit la responsabilitat penal o disciplinària corresponent.

Article 9. Incompatibilitats

1. L'exercici de la professió d'advocat és incompatible:

a) Amb l'exercici dels càrrecs de cap de Govern; síndic o subsíndic general; membre del Consell Superior de la Justícia; membre del Govern; cònsol major o menor; secretari d'Estat; secretari general del Govern, del Consell General, del Consell Superior de la Justícia o d'un comú; cap del Gabinet del cap de Govern; interventor general del Govern o d'un comú; director d'un organisme autònom o una entitat parapública; batlle; magistrat; fiscal general,

fiscal adjunt i qualsevol altra funció o càrrec públic que sigui declarat incompatible als estatuts del Col·legi.

b) Amb la prestació de serveis en règim estatutari o laboral per compte de l'Administració pública i, en concret, amb el desenvolupament de les funcions de secretari judicial o de qualsevol altre lloc de treball a l'Administració de Justícia.

c) Amb l'exercici de la professió de procurador.

2. Si l'advocat incorre en alguna de les causes d'incompatibilitat establertes a l'apartat anterior, ho ha de comunicar en el termini més breu possible a la Junta de Govern del Col·legi i ha de cessar immediatament la situació d'incompatibilitat.

3. Si la Junta de Govern del Col·legi té coneixement que un advocat exerceix la professió en una situació d'incompatibilitat, l'ha de requerir per tal que regularitzi la seva situació en el termini de quinze dies naturals.

En cas que no ho faci, la Junta de Govern decideix, mitjançant una resolució motivada, la suspensió de l'advocat en l'exercici de la professió i, un cop la resolució ha esdevingut ferma, ho comunica al Consell Superior de la Justícia i als presidents del Tribunal de Batlles, del Tribunal de Corts i del Tribunal Superior de Justícia.

La Junta de Govern deixa sense efecte la suspensió quan l'advocat acredita que ha cessat la situació d'incompatibilitat.

4. En cas que l'advocat exerceixi de forma simultània altres professions o activitats, ha de respectar el deure d'assistència a la Batllia i als tribunals quan sigui citat a aquest efecte.

Article 10. Sol·licituds de col·legiació i altes i baixes

1. Correspon a la Junta de Govern del Col·legi resoldre sobre les sol·licituds de col·legiació. La decisió s'ha d'adoptar mitjançant una resolució motivada.

2. La Junta de Govern no pot denegar la col·legiació com a membres no exercent o exercent de les persones que compleixin els requisits que estableixen respectivament els apartats 2 i 4 de l'article 7.

3. El secretari del Col·legi ha de comunicar les altes i baixes que tinguin lloc al Col·legi al ministeri encarregat dels col·legis professionals, al Consell Superior de la Justícia i als presidents del Tribunal de Batlles, del Tribunal de Corts i del Tribunal Superior de Justícia.

Article 11. Pèrdua de la condició de col·legiat

1. La condició de col·legiat es perd, amb la consegüent baixa immediata del Col·legi, en cas de:

a) Defunció del col·legiat.

- b) Baixa voluntària del col·legiat.
- c) Expulsió del Col·legi mitjançant una resolució col·legial ferma.
- d) Incompliment reiterat del pagament de les quotes col·legials, si així ho preveuen els estatuts del Col·legi, amb independència de la infracció disciplinària prevista a la lletra b) de l'apartat 3 de l'article 26. Tanmateix, el pagament de les quotes col·legials pendents ha de comportar la rehabilitació immediata de l'alta col·legial.
2. La persona inhabilitada per a l'exercici de la professió d'advocat, en virtut d'una resolució judicial, administrativa o col·legial ferma, perd la condició de col·legiat exercent, però pot ser inscrita com a membre no exercent del Col·legi si ho sol·licita i segueix complint els requisits que estableix l'apartat 2 de l'article 7.
3. Correspon a la Junta de Govern del Col·legi decidir la pèrdua de la condició de col·legiat, mitjançant una resolució motivada que, un cop ha esdevingut ferma, s'ha de comunicar al ministeri encarregat dels col·legis professionals, al Consell Superior de la Justícia i als presidents del Tribunal de Batlles, del Tribunal de Corts i del Tribunal Superior de Justícia.
4. Els batlles i els tribunals han de remetre al Col·legi una còpia legalitzada de la resolució judicial ferma en què es decideixi la inhabilitació o la suspensió professional d'un advocat.

Article 12. Òrgans de govern del Col·legi

1. Els òrgans de govern del Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra són l'Assemblea General i la Junta de Govern, presidida pel degà.
2. La Junta de Govern és l'òrgan col·legiat d'administració i direcció del Col·legi.

Els estatuts del Col·legi han de desenvolupar el règim de convocatòria i de constitució, el funcionament i la composició de la Junta de Govern, així com el procediment de designació, destitució i renovació dels seus membres, i la durada del seu mandat.

3. Les resolucions adoptades per la Junta de Govern poden ser recorregudes davant de la mateixa Junta de Govern, en el termini d'un mes des de l'endemà del dia que es notifiquen. La Junta de Govern disposa d'un termini de quinze dies hàbils per resoldre el recurs formulat. Exhaurida aquesta via, es pot interposar un recurs davant de la Secció Administrativa de la Batllia, en els termes que preveu la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, del 15 de novembre de 1989.
4. L'Assemblea General és l'òrgan suprem de govern del Col·legi, i es pot reunir en sessió ordinària o extraordinària.

Els estatuts del Col·legi han de desenvolupar el règim de convocatòria i de constitució, i també el funcionament i la composició de l'Assemblea General.

5. Els estatuts del Col·legi també han de regular el règim econòmic col·legial.

Capítol tercer. Exercici de la professió

Article 13. Deures i obligacions dels advocats

1. El deure fonamental de l'advocat és de desenvolupar bé i fidelment la seva funció, aconsellant, conciliant i defensant els interessos que li són confiats en termes de dret. Els advocats han d'actuar en tots els casos amb professionalitat, honradesa, lleialtat, diligència, respecte i fermesa en la defensa d'aquests interessos.

També han de cooperar amb els òrgans jurisdiccionals per al bon funcionament de l'Administració de Justícia, i estan obligats a actuar davant els òrgans administratius i jurisdiccionals amb probitat, lleialtat, veracitat en les seves declaracions o manifestacions, i amb respecte i consideració.

Igualment estan obligats a respectar els pactes contractuals que hagin convingut amb els clients, i a complir l'encàrrec professional rebut amb la diligència que els és exigible, aplicant les exigències tècniques, ètiques i deontològiques escaients.

2. L'advocat, amb respecte del dret a la defensa dels clients i de la qualitat i la dignitat de la professió, està obligat a respectar el secret professional.

S'entén que el secret professional és el principi moral i jurídic que situa l'advocat en l'obligació i en el dret de no revelar cap fet, document o situació dels quals tingui coneixement per raó de l'exercici de la seva professió. Per aquest motiu no pot ser obligat a declarar en relació amb aquests mateixos fets, documents o situacions. Aquesta obligació es fa extensiva als fets que l'advocat conegui en la condició de membre de la Junta de Govern del Col·legi o com a advocat associat o col·laborador d'un altre advocat.

El secret professional, que és un deure de l'advocat i un dret del client, només es pot aixecar en els casos establerts legalment, quan l'advocat sigui autoritzat de manera expressa pel client o els seus hereus o, excepcionalment, per una decisió motivada de la Junta de Govern del Col·legi a petició de l'advocat interessat, en els supòsits en què el manteniment del secret pugui perjudicar de forma notòriament injusta i greu el mateix advocat, el procurador, el client o un tercer, i alhora no comporti un perjudici d'entitat equiparable al client.

L'advocat té el deure de reserva sobre les converses i la correspondència mantingudes amb els altres

advocats i els procuradors, i no pot revelar-les o fer-ne ús, en judici o fora de judici, sense el seu consentiment previ i exprés. Això no obstant, si concorre una causa greu justificada, la Junta de Govern del Col·legi pot autoritzar-ne de forma motivada la revelació o presentació en judici sense el consentiment esmentat.

3. L'advocat no pot implicar de manera directa o indirecta l'advocat de la contrapart en el litigi o els interessos en controvèrsia, i ha d'evitar tota al·lusió personal que s'hi refereixi.

4. Són deures específics dels advocats els que les lleis, els estatuts, les normes i els usos deontològics o els acords dels òrgans col·legials els imposin per a l'exercici adequat dels serveis d'assessorament i consell jurídic, i de direcció, defensa i representació de les parts en qualsevol procediment administratiu o judicial, i els altres serveis i funcions que els encomanen les lleis. En qualsevol cas, tenen l'obligació de:

a) Portar els llibres actualitzats dels assumptes en què intervenen i dels comptes amb els seus clients, que poden ser-ho per mitjans informàtics.

b) Retre comptes als seus clients, especificant i detallant les quantitats que n'han percebut i els pagaments realitzats en el seu benefici, i precisant, de forma desglossada quan se'ls requereixi a aquest efecte, les actuacions endegades i l'import dels honoraris que s'hi corresponen.

c) Satisfer en els terminis assenyalats les quotes col·legials ordinàries o extraordinàries.

d) Contractar una assegurança que cobreixi els riscos de responsabilitat en què puguin incórrer a causa de l'exercici de la professió.

e) Fer saber al Col·legi els actes d'intrusisme o d'exercici il·legal de la professió, així com les actuacions professionals irregulars.

f) Fer saber al Col·legi qualsevol acte que afecti la independència o la llibertat d'un advocat en l'exercici de les seves funcions.

g) Exercir la defensa i l'assistència lletrades d'ofici i gratuïtes en els termes establerts per les lleis, els reglaments i els estatuts del Col·legi.

5. L'incompliment o la vulneració dels deures i les obligacions assenyalats anteriorment pot comportar la imposició de les sancions disciplinàries corresponents, sense perjudici de les responsabilitats civils o penals que se'n puguin derivar.

6. L'obligació que estableix la lletra c) de l'apartat 4 també és exigible als col·legiats no exercents, en els termes que decideixi el Col·legi.

Articles 14. Drets dels advocats

1. Els advocats tenen dret a:

a) Demanar l'empara del Col·legi quan la seva llibertat, independència o dignitat professionals són vulnerades o ignorades pels òrgans administratius o jurisdiccionals.

b) Ser remunerats pels clients de forma justa i adequada per raó dels serveis prestats, així com ser rescabats de les despeses que els hagi causat la prestació d'aquests serveis i, concretament, com a conseqüència de les actuacions de caràcter extrajudicial, d'acord amb les regles del mandat.

Els advocats poden convenir lliurement amb el client l'import dels honoraris professionals. En defecte de pacte, la fixació dels honoraris s'ha de fer de conformitat amb les normes orientadores establertes pel Col·legi, les quals també s'apliquen de forma imperativa en cas de condemna en costes de la contrapart en un litigi.

Els advocats també poden convenir lliurement amb el client l'abonament dels honoraris en una part fixa i una altra part variable, segons el resultat efectivament obtingut pel client en el negoci jurídic corresponent o en la controvèrsia judicial transigida o resolta litigiosament.

c) Participar, amb veu i vot, en l'Assemblea General del Col·legi, formular peticions i propostes, i accedir, en condicions d'igualtat, als càrrecs col·legials, en la forma i d'acord amb els requisits que prevegin els estatuts del Col·legi.

2. Els col·legiats no exercents també tenen els drets que estableix la lletra c) de l'apartat 1, en els termes que estableixin els estatuts del Col·legi.

Article 15. Modalitats i responsabilitat en l'exercici de la professió

1. Els advocats poden exercir la seva professió individualment o associant-se en societats civils professionals d'advocats, sota qualsevol de les formes admeses en dret. En aquest darrer cas, cal que es mantingui com a objecte exclusiu de la societat l'exercici professional de l'advocacia i que la societat estigui participada majoritàriament per advocats.

L'exercici individual de la professió d'advocat es pot fer per compte propi, com a titular o associat d'un bufet o despatx individual o col·lectiu, o per compte aliè, com a col·laborador d'un despatx individual o col·lectiu, d'acord amb la legislació laboral aplicable.

2. Els advocats col·laboradors d'un bufet o despatx individual o col·lectiu estan sotmesos als deures i a les obligacions col·legials, però la responsabilitat de les actuacions que han realitzat prop dels clients recau en l'advocat o els advocats titulars o associats del bufet o del despatx.

3. Les associacions d'advocats amb altres professionals aliens a l'exercici de l'advocacia són prohibides si posen o poden posar en risc el secret professional, la independència, la llibertat, la lliure i lleial competència o la dignitat professional.

Article 16. *Conflicte d'interessos*

1. En cas de conflicte d'interessos entre diversos clients o de risc greu que sobrevingui aquest tipus de conflicte, els advocats no poden aconsellar, representar ni defensar més d'un client en el mateix afer.

2. Els advocats s'han d'abstenir d'exercir les seves funcions en els assumptes de tots els clients concernits per un conflicte d'interessos sobrevingut entre ells, quan hi hagi risc de violació del secret professional o quan es posi en perill la seva independència.

Tampoc no poden acceptar l'encàrrec d'un nou client si hi ha risc significatiu de violació del secret de les informacions rebudes d'un antic client o si el coneixement dels assumptes de l'antic client pot afavorir el nou client de manera injustificada.

3. Els advocats associats o col·laboradors no poden assumir, en cap cas, la defensa de litigants que tinguin posicions processals contraposades o quan existeixi o pugui existir un conflicte d'interessos entre els seus clients.

Article 17. *Publicitat*

1. Els advocats, tant si exerceixen la seva professió de forma individual, com si ho fan de forma associada, poden fer publicitat dels seus serveis en els termes que es regulin en els estatuts del Col·legi.

2. La publicitat es pot fer sempre que es respecti la dignitat de la professió i s'eviti la deslleialtat envers els altres advocats i la competència il·lícita.

Article 18. *Defensa i assistència lletrades d'ofici i gratuïtes*

1. El Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra ha de designar un advocat, pel torn d'ofici, quan d'acord amb la normativa aplicable, l'òrgan jurisdiccional competent decideixi que una persona ha de ser assistida o defensada per un advocat.

La defensa i l'assistència lletrades d'ofici tenen caràcter gratuït per a les persones a les quals s'hagi atorgat aquest benefici per part de l'òrgan jurisdiccional competent. En cas contrari, la persona defensada o assistida s'ha de fer càrrec de la suma que el Govern, a través del ministeri encarregat de la justícia, satisfà a l'advocat designat en concepte d'honoraris, d'acord amb les tarifes o els barems aprovats reglamentàriament. En aquest cas, l'advocat designat pot reclamar igualment a la

persona defensada o assistida el complement d'honoraris que correspongui, sempre que l'import total dels honoraris s'ajusti a les normes orientadores establertes pel Col·legi.

L'advocat designat queda eximit del deure de satisfer les despeses causades, llevat que la persona defensada o assistida li hagi fet lliurament de la provisió de fons suficient.

2. El Col·legi ha d'organitzar un torn amb la finalitat d'atendre les sol·licituds que es deriven del reconeixement judicial del benefici de la defensa o l'assistència lletrades gratuïtes, així com els torns de guàrdia necessaris per tal de garantir el dret a la defensa de les persones que són objecte de detenció governativa o judicial, que han de declarar per davant de les autoritats competents en qualitat d'encausades o inculpades, i en els altres supòsits que estableixi la normativa aplicable.

En aquests casos, els honoraris no han de ser satisfets per la persona defensada o assistida a l'advocat, sense perjudici que li hagin de ser abonats pel Govern, a través del ministeri encarregat de la justícia, de conformitat amb les tarifes o els barems aprovats reglamentàriament. D'altra banda, llevat que s'hagi atorgat a la persona defensada o assistida el benefici de la defensa o l'assistència lletrades gratuïtes, el Govern pot reclamar-li el pagament efectuat a l'advocat en concepte d'honoraris, si així ho estableix la normativa aplicable i la resolució judicial corresponent.

3. L'adscripció al torn d'ofici, al torn de defensa i assistència lletrades gratuïtes i als torns de guàrdia és obligatòria, llevat que els estatuts del Col·legi ho disposin altrament. Els estatuts poden establir el compliment necessari de determinats requisits per tal que els advocats siguin adscrits a aquests torns.

Els estatuts del Col·legi també poden preveure que els membres de la Junta de Govern, durant el seu mandat, quedin alliberats de l'obligació de pertànyer als torns esmentats.

4. El Col·legi ha de garantir la continuïtat i l'eficàcia dels torns d'ofici, de defensa i assistència lletrades gratuïtes i de guàrdia.

Capítol quart. *Règim de responsabilitat*

Article 19. *Responsabilitat civil i penal*

1. Els advocats, en l'exercici de la seva professió, estan subjectes a responsabilitat civil quan, per dol o negligència, danyin els interessos la defensa o la representació dels quals els ha estat confiada.

2. Els advocats estan subjectes a responsabilitat penal pels delictes i les contravencions penals que cometen en l'exercici de la seva professió.

3. En cas que el degà del Col·legi, o la persona que el substitueixi d'acord amb els estatuts, sigui requerit per l'autoritat judicial o governativa competent per a la pràctica d'un registre al bufet o al despatx professional d'un advocat, s'hi ha de personar i assistir a les diligències que es practiquin, a l'efecte de vetllar per la salvaguarda del secret professional. En qualsevol cas, l'advocat que es trobi en aquesta situació pot sol·licitar la presència del degà o de la persona que el substitueixi.

Article 20. Responsabilitat disciplinària

1. Amb independència de la responsabilitat penal o civil en què hagin pogut incórrer, els col·legiats exercents també estan subjectes a la responsabilitat disciplinària derivada de l'incompliment dels deures i les obligacions professionals que els són específics.

2. En els termes establerts en aquesta Llei i en els estatuts del Col·legi, aquest darrer exerceix a través dels òrgans corresponents la potestat disciplinària en relació amb els col·legiats exercents o no exercents pels actes que realitzin o per les omissions en què incorrin en l'exercici o amb motiu de la professió, o que infringeixin els deures i les obligacions continguts en aquesta Llei, els estatuts del Col·legi o les normes i els usos deontològics.

3. La responsabilitat disciplinària és independent de la responsabilitat civil i penal en què puguin incórrer els col·legiats pels mateixos fets.

Article 21. Potestat disciplinària

1. La potestat disciplinària en relació amb els col·legiats és exercida per la Junta Disciplinària, la qual es pot constituir en dues instàncies.

2. Les sancions són imposades per la Junta Disciplinària, per resolució motivada que es pren en votació secreta i amb el vot favorable de la majoria absoluta dels seus membres, excepte quan la sanció que es pugui imposar comporti la inhabilitació professional durant un període superior a tres mesos o l'expulsió del Col·legi, en què la resolució s'ha d'adoptar amb el vot favorable de les dues terceres parts dels membres de la Junta Disciplinària.

Tanmateix, les faltes lleus poden ser sancionades per la Junta de Govern del Col·legi i, en el seu nom, pel degà, sense cap altre tràmit que el d'audiència o al·legacions escrites del col·legiat expedientat.

3. Si en el decurs de la tramitació d'un expedient disciplinari es manifesten indicis de conductes que poden constituir una infracció penal, la Junta Disciplinària ho ha de fer saber a l'òrgan jurisdiccional competent i suspendre, tot seguit, la tramitació de l'expedient esmentat, la qual cosa interromp el còmput dels terminis de prescripció i

caducitat, fins que recaigui una resolució ferma en l'àmbit penal.

D'altra banda, quan s'estigui instruint o jutjant un procés penal pels mateixos fets que han originat o han de comportar la incoació d'un expedient disciplinari, o per altres fets que hi estiguin íntimament vinculats, s'ha d'iniciar la tramitació de l'expedient disciplinari, si no s'ha iniciat amb anterioritat, i se'n suspèn tot seguit la tramitació, la qual cosa interromp el còmput dels terminis de prescripció o caducitat, fins que recaigui una resolució ferma en l'àmbit penal.

En qualsevol cas, la declaració de fets provats que pugui fer el tribunal penal és vinculant per a la Junta Disciplinària.

Article 22. Drets

El col·legiat que és objecte d'un procediment disciplinari té els drets següents:

- a) Dret a ser informat dels fets que se li imputen, de les infraccions que aquests fets puguin constituir, de les sancions que li puguin ser imposades, de la identitat de la persona designada com a instructor i de l'òrgan competent per imposar la sanció.
- b) Dret d'accés a l'expedient disciplinari, de conèixer l'estat de la seva tramitació i d'obtenir còpies dels documents, en els termes del Codi de l'Administració.
- c) Dret a formular al·legacions, a proposar les proves que consideri oportunes i a utilitzar tots els mitjans de defensa admesos per l'ordenament jurídic i que siguin procedents.
- d) Dret a la presumpció d'innocència i a no declarar en contra de si mateix.
- e) Dret a ser assistit per un advocat durant la tramitació de l'expedient.
- f) Dret a obtenir una resolució motivada.
- g) Qualsevol altre dret que reconeguin la Constitució o les lleis.

Article 23. Procediment disciplinari

1. El procediment disciplinari l'inicia la Junta de Govern del Col·legi mitjançant la incoació d'un expedient disciplinari, d'ofici o arran d'una denúncia o una comunicació adreçada al degà o a la Junta de Govern, que es tramita amb respecte dels principis generals del règim sancionador.

2. La Junta de Govern designa un instructor entre els seus membres per instruir l'expedient i formular, en el termini màxim d'un mes, el plec de càrrecs corresponent, que ha d'incloure els fets imputats, amb expressió de les infraccions presumptament comeses i de les sancions que siguin aplicables.

3. La Junta de Govern ha de notificar per escrit al col·legiat expedientat la incoació de l'expedient, l'instructor designat i el plec de càrrecs. El col·legiat expedientat disposa d'un termini de deu dies hàbils per fer al·legacions i sol·licitar, si és el cas, la pràctica de les proves que entengui necessàries per a la seva defensa.

Contestat el plec de càrrecs o transcorregut el termini sense fer-ho, l'instructor pot practicar les proves sol·licitades que consideri oportunes en el termini d'un mes. Posteriorment, ha de donar vista de l'expedient al col·legiat expedientat, per tal que en el termini de deu dies hàbils formuli les conclusions que estimi convenients.

El col·legiat expedientat pot defensar-se ell mateix, o mitjançant un altre advocat.

4. La Junta de Govern es constitueix llavors en Junta Disciplinària de Primera Instància, sota la presidència del degà, i de la qual no pot formar part l'instructor designat.

La Junta Disciplinària de Primera Instància ha de dictar en el termini de quinze dies hàbils la resolució corresponent, la qual ha de ser motivada i no pot incloure fets diferents dels que han fonamentat el plec de càrrecs, sense perjudici de la valoració jurídica que se'n faci. Si la resolució és sancionadora, s'han de determinar amb precisió les infraccions comeses, els preceptes en què romanen tipificades i les sancions imposades.

La resolució s'adopta amb el vot favorable de la majoria o de les dues terceres parts dels membres de la Junta Disciplinària de Primera Instància, d'acord amb l'apartat 2 de l'article 21, excepte el de l'instructor designat. El degà disposa de vot diriment en cas d'empat.

5. Contra la resolució dictada per la Junta Disciplinària de Primera Instància es pot interposar un recurs davant la Junta Disciplinària de Segona Instància, dins el termini d'un mes des de l'endemà del dia de la notificació de la resolució.

La Junta Disciplinària de Segona Instància es constitueix amb nou col·legiats exercents, nomenats per la Junta de Govern i que no han format part de la Junta Disciplinària de Primera Instància ni han estat designats instructor de l'expedient.

La Junta Disciplinària de Segona Instància, que és presidida pel col·legiat amb més antiguitat en l'exercici de la professió, ha de dictar en el termini de quinze dies hàbils la resolució corresponent, la qual ha de ser motivada.

La resolució s'adopta amb el vot favorable de la majoria o de les dues terceres parts dels membres de la Junta Disciplinària de Segona Instància, d'acord

amb l'apartat 2 de l'article 21. El president disposa de vot diriment en cas d'empat.

6. Els col·legiats designats com a membres de la Junta Disciplinària no es poden inhibir, llevat de causa justificada que el degà aprecia. La manca d'assistència o de compliment de les funcions per a les quals han estat designats constitueix una infracció col·legial greu.

Els membres de la Junta Disciplinària també poden ser recusats i, en cas que així sigui, resol el degà.

7. La resolució de la Junta Disciplinària de Segona Instància exhaureix la via administrativa i pot ser impugnada davant la Secció Administrativa de la Batllia en els termes que preveu la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, del 15 de novembre de 1989.

Article 24. Mesures provisionals

1. La Junta Disciplinària pot acordar, mitjançant una resolució motivada i amb l'audiència prèvia de la persona interessada, la suspensió cautelar en l'exercici de la professió del col·legiat exercent contra el qual se segueix un expedient disciplinari, tenint en compte la gravetat dels fets comesos i les circumstàncies que concorrin.

2. El període de suspensió cautelar no pot ser superior al de la sanció que pugui ser imposada per la infracció presumptament comesa, i el temps transcorregut s'ha de tenir en compte a l'efecte de computar el període de la sanció eventual d'inhabilitació professional que es pugui imposar al terme de l'expedient disciplinari.

Article 25. Infraccions professionals

1. Són infraccions professionals les conductes establertes com a tals per aquesta Llei, relacionades amb l'exercici de la professió d'advocat.

2. Les infraccions professionals es classifiquen en molt greus, greus i lleus.

3. Són infraccions professionals molt greus:

a) L'exercici de la professió sense estar en possessió del títol d'ensenyament superior en l'àmbit del dret, lliurat o reconegut pel Govern, suficient per a l'exercici de la professió.

b) L'exercici de la professió sense estar inscrit al Col·legi com a membre exercent.

c) La condemna ferma per la comissió d'un delicte dolós, en qualsevol grau de participació, que es produeixi com a conseqüència de l'exercici de la professió.

d) L'exercici de la professió en un supòsit d'inhabilitació professional o de suspensió cautelar, o en un supòsit d'incapacitat o d'incompatibilitat

establert als articles 8 i 9 respectivament, o de prohibició d'exercir la professió.

e) L'exercici de la professió sense haver obtingut l'autorització d'exercici de la professió titulada per part del Govern, o sense estar en possessió del certificat d'aptitud per a l'exercici de la professió.

f) L'exercici de la professió sense tenir obert un despatx professional o un bufet, o sense haver-se incorporat a un despatx professional o un bufet ja obert.

g) L'incompliment dels deures o de les obligacions professionals establerts en aquesta Llei o en els estatuts del Col·legi, quan en resulti un perjudici greu per a les persones que hagin contractat els seus serveis.

h) La vulneració del deure de secret professional.

i) L'encobriment dels actes d'intrusisme o d'exercici il·legal de la professió, així com de les actuacions professionals irregulars.

j) La persistència en la realització d'un acte de publicitat de serveis professionals amb incompliment dels requisits establerts en aquesta Llei o en els estatuts del Col·legi, després d'haver estat requerit de cessament per la Junta de Govern.

k) La comissió de dues infraccions professionals greus, encara que siguin de distinta naturalesa, sempre que es cometin dins el període d'un any des de la primera de les infraccions i que l'autor hagi estat sancionat per aquestes infraccions.

4. Són infraccions professionals greus:

a) L'exercici de la professió sense complir els requisits establerts en aquesta Llei, sempre que no constitueixi una infracció professional molt greu.

b) L'incompliment dels deures o de les obligacions professionals establerts en aquesta Llei o en els estatuts del Col·legi, quan en resulti un perjudici per a les persones que hagin contractat els seus serveis.

c) L'incompliment de les normes deontològiques aprovades pel Col·legi i que són essencials en l'exercici de la professió.

d) La manca de compareixença prop dels òrgans jurisdiccionals o administratius, de forma reiterada i sense causa justificada.

e) L'incompliment de l'obligació de portar els llibres actualitzats dels assumptes en què intervinguin i dels comptes amb els clients.

f) L'incompliment de l'obligació de retre comptes als clients en el sentit que preveu l'article 13, apartat 4, lletra b).

g) L'incompliment de l'obligació de contractar una assegurança que cobreixi els riscos de responsabilitat

en què es pugui incórrer arran de l'exercici de la professió.

h) L'incompliment de l'obligació de fer saber al Col·legi els actes d'intrusisme o d'exercici il·legal de la professió, així com les actuacions professionals irregulars.

i) Els actes que tinguin la consideració de competència il·lícita o deslleial i hagin estat declarats com a tals per l'òrgan competent.

j) L'incompliment de l'obligació de fer saber al Col·legi qualsevol acte que afecti la independència o la llibertat d'un advocat en l'exercici de la professió.

k) L'incompliment de l'obligació d'exercir la defensa o l'assistència lletrades d'ofici i gratuïtes, o els serveis de guàrdia, després d'haver estat requerit degudament a aquest efecte, i llevat que s'acrediti que concorre una causa justificada que faci impossible el compliment d'aquest deure.

l) L'exercici de la professió en un supòsit de conflicte d'interessos.

m) La realització d'un acte de publicitat de serveis professionals incomplint els requisits previstos en aquesta Llei o en els estatuts del Col·legi quan, per la seva difusió o per altres circumstàncies, tingui transcendència especial.

n) La comissió de dues infraccions professionals lleus, encara que siguin de distinta naturalesa, sempre que es cometin dins el període de sis mesos des de la primera de les infraccions i que l'autor hagi estat sancionat per aquestes infraccions.

5. Són infraccions professionals lleus:

a) L'incompliment dels deures o de les obligacions previstos en aquesta Llei i en els estatuts del Col·legi, o de les normes deontològiques aprovades pel Col·legi, sempre que no constitueixi una infracció greu o molt greu.

b) Les infraccions establertes a l'apartat 4 d'aquest article, quan no tinguin entitat suficient per ser qualificades com a infraccions greus o molt greus.

Article 26. Infraccions col·legials

1. Són infraccions col·legials les conductes previstes com a tals per aquesta Llei que fan referència a la relació de la persona col·legiada amb el Col·legi i amb les altres persones col·legiades, en l'àmbit del funcionament del Col·legi.

2. Les infraccions col·legials es classifiquen en molt greus, greus i lleus.

3. Són infraccions col·legials molt greus:

a) L'incompliment dels deures o de les obligacions establerts en aquesta Llei o en els estatuts del Col·legi, quan revesteixi una gravetat especial i no sigui constitutiu d'infracció professional.

b) La manca de pagament de les quotes col·legials ordinàries o extraordinàries.

c) L'incompliment de les decisions o els acords adoptats pels òrgans del Col·legi en qüestions relatives als torns d'ofici, de defensa i assistència lletrada gratuïta i de guàrdia, quan no sigui constitutiu d'infracció professional.

d) La realització d'actes que impedeixen o alteren greument el funcionament normal del Col·legi o dels seus òrgans.

e) Els actes, les expressions o les accions que atemptin contra la dignitat o l'honor dels advocats en l'exercici de la professió, quan revesteixin gravetat especial.

f) La comissió d'actes que constitueixin una ofensa a la dignitat de la professió o a les normes deontològiques que la governen, quan revesteixin una gravetat especial.

g) La comissió de dues infraccions col·legials greus, encara que siguin de distinta naturalesa, sempre que es cometin dins el període d'un any des de la primera de les infraccions i que l'autor hagi estat sancionat per aquestes infraccions.

4. Són infraccions col·legials greus:

a) L'incompliment dels deures o de les obligacions establerts en aquesta Llei o en els estatuts del Col·legi, quan no sigui constitutiu d'infracció professional ni es pugui qualificar com una infracció col·legial molt greu.

b) L'incompliment dels les decisions o els acords adoptats pels òrgans del Col·legi en matèries que afectin el seu sosteniment econòmic, sempre que no es pugui qualificar com una infracció col·legial molt greu.

c) Els actes, les expressions o les accions que atemptin contra la dignitat o l'honor dels advocats en l'exercici de la professió, quan no es puguin qualificar com una infracció col·legial molt greu.

d) La comissió d'actes que constitueixin una ofensa a la dignitat de la professió o a les normes deontològiques que la governen, quan no es pugui qualificar com una infracció col·legial molt greu.

e) La comissió de dues infraccions col·legials lleus, encara que siguin de distinta naturalesa, sempre que es cometin dins el període de sis mesos des de la primera de les infraccions i que l'autor hagi estat sancionat per aquestes infraccions.

5. Són infraccions col·legials lleus:

a) L'incompliment dels deures o les obligacions establerts en aquesta Llei o en els estatuts del Col·legi, quan no sigui constitutiu d'infracció

professional ni es pugui qualificar com una infracció col·legial molt greu o greu.

b) Les infraccions previstes a l'apartat 4 d'aquest article, quan no tinguin entitat suficient per ser qualificades com a infraccions col·legials molt greus o greus.

c) La desatenció o el retard en el compliment dels tràmits administratius inherents a la col·legiació i al funcionament dels serveis del Col·legi.

Article 27. Prescripció de les infraccions

1. Les infraccions molt greus prescriuen al cap de quatre anys, les greus al cap de dos anys i les lleus al cap de sis mesos. Aquests terminis es computen a partir de la data del fet causant.

2. El termini de prescripció s'interromp per qualsevol actuació col·legial realitzada amb coneixement formal de la persona interessada que s'adreça a la iniciació, la tramitació o la resolució de l'expedient disciplinari.

La interrupció deixa de tenir efecte si no s'incoa l'expedient disciplinari o queda paralitzat durant més de sis mesos per causa no imputable a la persona infractora. En aquest cas, el còmput del termini de prescripció s'inicia de nou a partir de la data de la darrera actuació que consti en l'expedient disciplinari.

3. En el cas de suspensió de la tramitació de l'expedient per causa de prejudicialitat penal, el termini de prescripció de la infracció resta suspès fins que la Junta Disciplinària tingui constància fefaent de la resolució ferma recaiguda en l'àmbit penal.

Article 28. Sancions

1. Les infraccions professionals molt greus poden ser objecte de les sancions següents:

a) Inhabilitació professional durant un període no superior a cinc anys.

b) Multa no inferior a 5.001 euros i no superior a 50.000 euros.

2. Les infraccions professionals greus poden ser objecte de les sancions següents:

a) Inhabilitació professional durant un període no superior a un any.

b) Multa no inferior a 1.001 euros i no superior a 5.000 euros.

3. Les infraccions professionals lleus poden ser objecte de les sancions següents:

a) Amonestació escrita.

b) Multa no superior a 1.000 euros.

4. En el cas d'infraccions professionals molt greus i greus també es pot imposar, com a sanció

complementària, l'obligació de realitzar activitats de formació professional o deontològica, quan la infracció s'hagi produït a causa de l'incompliment de deures o les obligacions que afectin l'exercici o la deontologia professionals.

5. Si la persona que ha comès la infracció n'ha obtingut un guany econòmic, la sanció de multa es pot ampliar fins a l'import del profit obtingut.

6. Les infraccions col·legials molt greus poden ser objecte de les sancions següents:

a) Expulsió del Col·legi, únicament per la comissió reiterada de les infraccions col·legials molt greus previstes a les lletres a) i b) de l'apartat 3 de l'article 26.

b) Multa no inferior a 5.001 euros i no superior a 50.000 euros.

7. Les infraccions col·legials greus poden ser objecte de la sanció de multa no inferior a 1.001 euros i no superior a 5.000 euros.

8. Les infraccions col·legials lleus poden ser objecte de les sancions següents:

a) Amonestació escrita.

b) Multa no superior a 1.000 euros.

9. Les sancions només són executives quan la resolució que les imposa sigui ferma, pel fet de no ser susceptible de recurs administratiu o jurisdiccional.

10. El Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra té competència per executar per si mateix les seves resolucions sancionadores, en els termes del Codi de l'Administració.

Article 29. Inhabilitació professional i expulsió

1. La sanció d'inhabilitació professional impedeix l'exercici professional durant el temps per al qual ha estat imposada.

Quan en una mateixa persona concorrin diverses sancions d'inhabilitació successives, el termini establert en cadascuna de les sancions comença a comptar a partir del compliment definitiu de la sanció anterior.

2. La sanció d'expulsió impedeix l'exercici professional mentre la persona sancionada no obté la rehabilitació.

Article 30. Graduació de les sancions

Les sancions es graduen en funció de les circumstàncies que concorren en cada cas, d'acord amb els principis generals establerts en la legislació vigent i, en concret, de conformitat amb els criteris següents:

a) Intencionalitat.

b) Perjudici causat.

c) Quantia del benefici obtingut o que es pretenia obtenir.

d) Reiteració o reincidència.

e) Que els mateixos fets hagin estat sancionats en l'àmbit penal.

Article 31. Prescripció de les sancions

1. Les sancions imposades per infraccions molt greus prescriuen al cap de quatre anys; les sancions per infraccions greus, al cap de dos anys, i les sancions per infraccions lleus, al cap de sis mesos.

2. Les sancions que donin lloc a la inhabilitació professional per un període superior a quatre anys prescriuen un cop ha transcorregut el termini per al qual va ser imposada la sanció.

3. El termini de prescripció de les sancions es comença a comptar a partir de l'endemà del dia en què ha esdevingut ferma la resolució que les imposa.

4. El termini de prescripció s'interromp per l'inici, amb coneixement formal de la persona interessada, de l'execució de la sanció.

La interrupció deixa de tenir efecte si l'execució resta aturada durant més d'un any per causa no imputable a la persona sancionada. En aquest cas, el còmput del termini de prescripció es torna a iniciar de nou a partir de la data de la darrera actuació que consti en l'expedient d'execució.

Article 32. Extinció de la responsabilitat

1. La responsabilitat disciplinària s'extingeix pel compliment de la sanció, la defunció de la persona col·legiada, la prescripció de la infracció i la prescripció de la sanció.

2. La baixa del Col·legi no extingeix la responsabilitat disciplinària en què ha incorregut la persona col·legiada durant el període d'alta, però comporta l'arxiu provisional del procediment disciplinari i la suspensió eventual de la sanció imposada, la qual ha de ser complerta si la persona col·legiada es torna a donar d'alta al Col·legi.

Article 33. Anotació i comunicació de les sancions i rehabilitació

1. Les sancions disciplinàries es fan constar en l'expedient personal del col·legiat sancionat i l'anotació pot ser cancel·lada, a l'efecte de rehabilitació, sempre que no hagi incorregut en nova responsabilitat disciplinària, quan hagin transcorregut els terminis de sis mesos en el cas de sancions d'amonestació o multa; un any, en el cas de sancions d'inhabilitació professional no superior a sis mesos; tres anys, en el cas de sancions d'inhabilitació professional superior a sis mesos, i quatre anys, en el cas de sancions d'expulsió.

2. El termini de caducitat per a la rehabilitació es compta a partir de l'endemà del dia en què s'hagi complert definitivament la sanció. La cancel·lació de l'anotació, un cop complerts els terminis indicats, es pot fer d'ofici o a petició de la persona interessada.

3. La Junta de Govern del Col·legi ha de comunicar al ministeri encarregat dels col·legis professionals, al Consell Superior de la Justícia i als presidents de la Batllia, del Tribunal de Corts i del Tribunal Superior de Justícia les sancions fermes d'inhabilitació professional o d'expulsió.

Disposició transitòria primera

1. Els membres de la Junta de Govern del Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra, en el termini de sis mesos des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, han de convocar una assemblea general extraordinària, la qual ha d'aprovar els nous estatuts del Col·legi de conformitat amb aquesta Llei, a fi d'acomplir les seves disposicions.

2. Els estatuts definitius, una vegada aprovats, juntament amb la certificació de l'acta de l'assemblea, s'han de remetre al Registre de Professionals Titulats, Col·legis i Associacions Professionals, adscrit al ministeri encarregat de la justícia, a l'efecte d'inscriure'ls en la secció corresponent, un cop se n'hagi qualificat l'adequació a la legalitat.

Disposició transitòria segona

1. Queden eximides de l'obtenció del certificat d'aptitud per a l'exercici de la professió d'advocat a què es refereix l'article 7, apartat 4, lletra e) d'aquesta Llei les persones que hagin exercit, amb anterioritat a la seva col·legiació com a membres exercents, els càrrecs o les funcions de magistrat, batlle, fiscal general, fiscal adjunt, secretari judicial o lletrat adscrit als gabinets jurídics del Consell General, del Govern, dels comuns o de la Caixa Andorrana de Seguretat Social, així com les persones que hagin estat donades d'alta com a membres exercents al Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

2. Mentre el Govern no aprovi, a proposta del Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra, el reglament que determini els requisits per obtenir el certificat d'aptitud per a l'exercici de la professió d'advocat, el supleix, amb la mateixa eficàcia, el diploma de postgrau en dret andorrà emès per la Universitat d'Andorra.

El reglament esmentat s'ha d'aprovar en el termini màxim d'un any des de la data de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

Disposició final

Aquesta Llei entrarà en vigor l'endemà de ser publicada al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

2.2 Proposicions de llei

Edicte

El síndic general, d'acord amb les previsions de l'article 90 del Reglament del Consell General,

Disposa

Publicar el criteri del Govern relatiu a la **Proposició de llei d'arbitratge del Principat d'Andorra**.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 23 de juliol del 2014

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Criteri del Govern relatiu a la Proposició de llei d'arbitratge del Principat d'Andorra

El Govern ha examinat la Proposició de llei d'arbitratge del Principat d'Andorra, presentada pel M. I. Sr. Ladislau Baró Solà, president del Grup Parlamentari Demòcrata i, d'acord amb el que disposa l'article 103.2 del Reglament del Consell General, manifesta el seu criteri sobre la Proposició de llei esmentada basant-se en les següents;

Consideracions

El Govern valora molt positivament aquesta iniciativa legislativa, encaminada a regular, per primera vegada i de forma concreta, un dels mecanismes alternatius per a la resolució de conflictes com és l'arbitratge, que gaudeix d'un alt grau d'implantació en molts dels països del nostre entorn, amb uns resultats certament profitosos.

Aquesta institució, si bé no és aliena a la nostra cultura i la nostra tradició jurídica, no gaudeix, al dia d'avui, d'un marc normatiu propi que permeti a les parts en conflicte recórrer-hi, amb seguretat i garanties plenes, la qual cosa ha comportat, tal com s'assenyala encertadament en l'exposició de motius, que la resolució de conflictes s'hagi concentrat en l'àmbit jurisdiccional, malgrat les parts en litigi hagin previst inicialment fer ús de l'arbitratge. No fa dubte que l'endegament d'un procediment judicial és llarg i costós, mentre que allò que recerquen les parts és justament el contrari, és a dir obtenir una resolució ràpida, professional i fonamentada que posi fi al

conflicte que les enfronta. I en aquest sentit el mecanisme de l'arbitratge resulta idoni.

El Govern és conscient de les dificultats que comporta regular, per primera vegada, una institució d'aquesta naturalesa, de manera que la norma sigui completa i al mateix temps de fàcil interpretació i comprensió pels operadors jurídics que hagin de consultar-la o aplicar-la. En aquest sentit, l'estructura de la Proposició de llei de l'arbitratge del Principat d'Andorra és sistemàticament correcta, doncs enceta el seu contingut amb un primer títol dedicat a les disposicions generals, segueix amb un segon títol que concentra la majoria dels articles que regulen l'arbitratge intern, i clou amb un darrer títol relatiu a l'arbitratge internacional.

El títol I estableix clarament, a l'article 1, l'objecte d'aquesta norma, i en fa una síntesi que, posteriorment, facilita la comprensió de la resta de les disposicions legals. Si bé la gairebé totalitat dels articles que conformen aquest primer títol són adequats a criteri del Govern, convé tanmateix posar de relleu dues qüestions que haurien de ser valorades.

La primera es refereix a l'apartat 2 de l'article 5, intitulat "regles d'interpretació", on es fa menció expressa als principis generals de la llei com a clàusula de tancament per a la interpretació de la norma, als efectes de la seva aplicació en aquells aspectes que no es troben expressament regulats. En aquest sentit, si bé la inclusió de clàusules de tancament interpretatiu d'aquest tipus resulta d'utilitat i millora la seguretat jurídica de la norma, en el cas que ens ocupa el text proposat no conté cap disposició que permeti inferir, de forma concreta, quins són aquests principis generals. Aquesta absència no ha de suposar un problema quan l'aplicació de la norma correspongui als òrgans judicials, compte tingut que aquests darrers es troben obligats a resoldre les qüestions que se'ls sotmetin, posant remei a les llacunes que la norma pugui presentar, mitjançant una interpretació íntegra, lògica i sistemàtica de la mateixa. Per tant, la jurisprudència permet suplir una eventual manca de seguretat jurídica que de forma puntual la norma pugui presentar.

Ara bé, cal tenir en compte que la participació dels òrgans judicials en matèria d'arbitratge ha de tenir caràcter residual, de forma que aquesta labor interpretativa, en el cas que tingui lloc, serà poc habitual i recaurà en el tribunal arbitral, les decisions del qual no es coneixeran ni tindran incidència més enllà del litigi concret que resolen. Així doncs, la interpretació de la norma pot diferir segons el cas i es poden oferir respostes diferents a qüestions similars. Si bé aquesta circumstància podria suposar a priori

un menyscapse de la confiança en la resolució de conflictes mitjançant l'arbitratge, no és menys cert que aquest menyscapse ha de ser mínim, tenint en compte que les parts gaudeixen d'àmplies facultats per apartar-se de les disposicions que conté la norma, ja que la gran majoria tenen caràcter dispositiu, i no imperatiu. Malgrat això, el Govern considera que incloure un catàleg de principis generals en la Proposició de llei la milloraria qualitativament.

La segona de les qüestions que cal mencionar s'emmarca en la redacció de l'article 7, intitulat "renúncia tàcita a les facultats d'impugnació", on s'estableix la impossibilitat de fer ús de les facultats d'impugnació si no es denuncia en el termini escaient, o tan aviat com es conegui la infracció d'alguna norma de la llei o d'algun requisit del conveni d'arbitratge. Una disposició d'aquesta naturalesa resulta especialment encertada per tal de garantir que les parts no puguin emprar maniobres dilatòries en detriment de l'agilitat del procediment, i per aquest motiu, la redacció del precepte no hauria de plantejar dubtes interpretatius. Nogensmenys, aquest article 7 diu textualment que "(...) coneixent la infracció d'alguna norma dispositiva de la llei de la qual les parts puguin apartar-se (...)"; i en aquest sentit, cal concloure que si la norma és dispositiva les parts se'n poden apartar i, per tant, no hi ha infracció possible a la norma esmentada, atès que no els és oposable. Així doncs, el Govern suggereix que el precepte que ens ocupa s'hauria d'aplicar únicament en relació amb la infracció de les normes que, en l'exercici de l'autonomia privada que inspira la regulació de la institució de l'arbitratge, les parts hagin triat com a reguladores per a la resolució del conflicte que les oposa.

Tal com s'ha esmentat anteriorment, el títol II, dedicat a l'arbitratge intern, agrupa la majoria de les disposicions de la norma, i es divideix en nou capítols que regulen les fases del procediment arbitral, el primer dels quals fa referència a les facultats d'intervenció, assistència i control que corresponen als òrgans judicials. La regulació d'aquestes facultats, així com del conveni d'arbitratge, que fa l'objecte del capítol II, són del tot encertades, com també ho és el capítol III relatiu al tribunal arbitral.

No obstant això, pel que fa al capítol III mencionat, escau posar de relleu les consideracions que segueixen. L'article 17, intitulat "nomenament dels àrbitres", preveu en la lletra c) de l'apartat 3, la sol·licitud d'auxili a l'òrgan judicial per tal que aquest darrer adopti les mesures necessàries. Ara bé, la redacció d'aquesta disposició es pot referir tant a les mesures adreçades a promoure que el tribunal arbitral procedeixi a la designa d'àrbitres, com a les mesures destinades a la designa que hagi d'efectuar

el propi òrgan judicial. I en aquest sentit, convindria aclarir aquest possible dubte.

També cal assenyalar, pel que fa a l'apartat 4 de l'article 21, que la possibilitat de recórrer a la via judicial en cas de denegació de la recusació pot implicar una dilació del procediment arbitral, i amb més raó quan la norma no efectua previsió concreta en relació amb l'òrgan judicial competent a l'efecte ni amb el procediment que s'ha de seguir. En aquest sentit, cal entendre que és d'aplicació subsidiària la normativa processal civil en vigor, la qual cosa comporta que aquesta acció de recurs s'ha d'emmarcar en un procediment que pot no complir els requisits d'agilitat i de curta durada que haurien de concórrer. Així doncs, convindria valorar si és oportú que la denegació de la recusació, si bé s'ha de poder plantejar en el moment d'exercir l'acció d'anul·lació del laude, tal com ja estableix l'apartat que ens ocupa, no hauria tanmateix de ser impugnada judicialment de forma autònoma.

D'altra banda, l'apartat 3 de l'article 25 preveu, molt encertadament, l'obligació dels àrbitres o les institucions arbitrals de gaudir d'una assegurança de responsabilitat civil o una garantia equivalent, per tal de respondre dels possibles danys i perjudicis que causin per mala fe, temeritat o dol. Tanmateix, no es fixa cap import mínim a aquest efecte, i cal plantejar-se si aquesta omisió pot incidir negativament en l'ús de l'arbitratge com a mecanisme alternatiu de resolució de conflictes. En efecte, si bé el Govern és conscient de la dificultat d'establir aquest import mínim, atenent la diversitat de matèries que poden ser sotmeses a arbitratge i la disparitat econòmica que en pugui dimanar, no és menys cert que les parts poden no tenir la seguretat de ser totalment indemnitzades pels danys i perjudicis causats, quan de l'actuació del tribunal arbitral se'n derivi una responsabilitat susceptible de ser rescabada econòmicament. Així doncs, caldria valorar si en el propi cos de la Llei o, si escau, mitjançant un desenvolupament reglamentari posterior, esdevé possible determinar aquest extrem.

Després del capítol IV dedicat a la competència dels àrbitres, el capítol V regula les mesures cautelars, i atribueix la competència per a la seva adopció al tribunal arbitral, tot mantenint la que ja correspon a l'òrgan judicial. Aquesta dualitat permet dotar al procediment arbitral d'una gran agilitat, atès que no reserva aquesta facultat a la jurisdicció i permet que la seva intervenció tingui lloc només en els casos on el tribunal arbitral vegi limitada la seva actuació, per exemple quan la mesura cautelar que s'ha d'adoptar suposa una ingerència en els drets fonamentals de la part afectada per la mesura esmentada. Si bé la norma no estableix en quins supòsits és preferible o ha de concórrer la intervenció de l'òrgan judicial, és

evident que el text proposat passarà a integrar-se en un ordenament jurídic complex, motiu pel qual la solució a aquesta qüestió s'ha de trobar atenent al cas concret i al terme d'una anàlisi de la resta de les normes jurídiques que correspongui aplicar.

Després dels capítols VI, VII, VIII i IX, dedicats respectivament a la substanciació de les actuacions arbitrals, al pronunciament del laude i la finalització de les actuacions arbitrals, a la impugnació del laude i a l'execució del laude arbitral, els quals són del tot adequats a criteri del Govern, el títol II finalitza amb el capítol X, intitulat "exequàtur de laudes estrangers". Aquest capítol, del qual forma part un únic article que fa possible el reconeixement i l'execució de laudes estrangers, i que indica que aquesta execució es regeix pel Conveni sobre el reconeixement i l'execució de laudes arbitrals estrangers, fet a Nova York el 10 de juny de 1958, no ha presentat cap problema pràctic, atès que el Govern ja ha endegat els passos necessaris per signar i ratificar el conveni esmentat, de forma que s'ha de presumir que serà integrat en el nostre ordenament jurídic de forma anterior o coetània a l'entrada en vigor de la Proposició de Llei.

El títol III, intitulat "arbitratge internacional", empra una tècnica legislativa senzilla i de fàcil comprensió, en regular únicament les qüestions que són pròpies i específiques d'aquest tipus d'arbitratge i, al mateix temps, remet la resta d'aspectes a la normativa prevista en matèria d'arbitratge intern, si escau. S'aprecia però que la redacció de l'article 71, relatiu a la impugnació dels laudes en matèria d'arbitratge internacional dictats a Andorra, concretament pel que fa al seu apartat 5, és de difícil comprensió. Aquesta disposició indica que l'acció d'anul·lació del laude comporta de ple dret el recurs contra la resolució de l'òrgan jurisdiccional estatal que decideix sobre l'exequàtur o la renúncia de l'òrgan jurisdiccional estatal. I sembla pressuposar una vinculació indissociable entre la interposició d'una acció d'anul·lació del laude i el recurs contra la resolució judicial que resol l'exequàtur d'aquest mateix laude o la renúncia de l'òrgan jurisdiccional, sense determinar ni articular suficientment les raons ni les conseqüències que es deriven de tot plegat. D'altra banda, es fa referència a l'òrgan jurisdiccional estatal, sense que aquest concepte trobi cap altre referent en la norma que permeti identificar al supòsit al qual es fa referència. Per aquests motius, el Govern considera que aquest precepte hauria de ser reconsiderat a fi d'esvair els dubtes que planteja i que s'han assenyalat.

En conseqüència amb el que ha estat exposat, i tenint en compte l'avenç i la importància que dimanen d'aquesta iniciativa legislativa, així com el fet que la seva estructura i, el seu contingut, resolen

convenientment les qüestions i problemàtiques que es pretenen regular, sense perjudici de què determinats aspectes puntuals puguin ser precisats o millorats als efectes d'una major claredat expositiva i, per tant, als efectes d'una seguretat jurídica més gran, tal i com es detalla anteriorment, el criteri del Govern a la Proposició de llei d'arbitratge del Principat d'Andorra és positiu.

Andorra la Vella, 16 de juliol del 2014

3- PROCEDIMENTS ESPECIALS

3.6 Tractats internacionals

Edicte

La Sindicatura, en reunió tinguda el dia 23 de juliol del 2014, ha examinat el document que li ha tramès el M. I. Sr. Cap de Govern, registrat en data 8 de juliol del 2014, sota el títol **Proposta d'acceptació de l'Estatut de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat** i, exercint les competències que li atribueix el Reglament del Consell General en els articles que es citaran, ha acordat:

1. D'acord amb l'article 18.1.d), admetre a tràmit aquest escrit, sota la qualificació de Tractat Internacional i procedir a la seva tramitació com a tal.
2. D'acord amb els articles 92.2 i 117, ordenar la seva publicació i obrir un període de quinze dies per a la presentació d'esmenes. Aquest termini finalitza el dia 22 de setembre del 2014, a les 17.30h.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 23 de juliol del 2014

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Proposta d'acceptació de l'Estatut de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat

La Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat (d'ara endavant la Conferència de l'Haia) és l'organització internacional més antiga amb seu a l'Haia, als Països Baixos. La Conferència de l'Haia va néixer a partir d'una conferència internacional a finals del segle XIX, promoguda pel Govern neerlandès. Durant les primeres dècades del seu funcionament va conservar el format d'una conferència diplomàtica: les sessions de la Conferència de l'Haia es convocaven a iniciativa del

país que acceptava acollir la reunió. Abans de la segona guerra mundial, sis sessions van tenir lloc, portant els primers fruits de la cooperació internacional, ja que alguns acords es van adoptar a nivell europeu. La setena sessió, convocada l'any 1951, va marcar un canvi important perquè els Estats van elaborar i adoptar l'Estatut de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional i Privat (en vigor a partir de l'any 1955), que va transformar la Conferència de l'Haia en l'organisme de cooperació intergovernamental permanent que coneixem avui en dia i que té per objectiu unificar de manera progressiva les normes de dret internacional privat. La necessitat d'unificar aquestes normes prové de les diferències entre els sistemes legals nacionals, que són els que defineixen les normes a aplicar en situacions jurídiques. Quan aquestes situacions jurídiques inclouen un element d'estrangeria, sovint els sistemes legals nacionals s'oposen i creen conflictes difícils de resoldre.

Des de la seva creació l'any 1893, la Conferència de l'Haia s'ha donat per missió de crear un quadre jurídic sempre més segur per als individus i per a les empreses en l'àmbit del dret internacional privat. Amb aquest objectiu, la Conferència de l'Haia ha elaborat al llarg dels decennis convenis que ofereixen solucions als problemes legals concrets que sorgeixen en les relacions transfrontereres civils i comercials entre persones físiques i/o jurídiques. La Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat, verdadera organització legislativa internacional, ha elaborat així un cos de 39 tractats multilaterals que cobreixen aspectes específics de temes com les transaccions comercials internacionals, els procediments civils, els matrimonis i els divorcis, el conflicte de lleis pel que fa a les disposicions testamentàries, el reconeixement de documents legals, el segrest de menors, la responsabilitat dels productes, l'accés a la justícia, etc. L'organització es concentra principalment en quatre camps del dret internacional privat: la cooperació judicial i administrativa internacional, els conflictes de llei, la competència jurisdiccional i l'execució de sentències estrangeres, tots temes d'interès en una societat sempre més globalitzada.

L'organització, que ara disposa d'un secretariat permanent, conserva en part la flexibilitat dels seus inicis i permet als Estats interessats d'adherir-se als convenis i tractats que elabora la Conferència de l'Haia sense que hagin d'esdevenir per força membres de l'organització. Així mateix ha procedit Andorra, que en els dos darrers decennis ha firmat i ha ratificat els quatre convenis següents:

- El Conveni del 29 de maig de 1993 relatiu a la protecció dels infants i a la cooperació en matèria

d'adopció internacional (vigent a Andorra des de l'1 de maig del 1997).

- El Conveni del 5 d'octubre de 1951 pel qual se suprimeix l'exigència de la legalització dels documents públics estrangers (vigent a Andorra des del 31 de desembre del 1996).

- El Conveni del 2 d'octubre de 1975 sobre el reconeixement i l'execució de les decisions relatives a les pensions compensatòries (vigent a Andorra des de l'1 de juliol del 2012).

- El Conveni del 25 d'octubre de 1980 sobre els aspectes civils del segrest internacional de menors (vigent a Andorra des de l'1 de juliol de 2011).

La participació en aquests convenis ha permès d'apropar el Principat d'Andorra al treball coherent i consistent que produeix la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat, i de beneficiar-se dels progressos que es van realitzant al si d'aquesta organització, desenvolupant una xarxa molt útil de relacions multilaterals en els aspectes regulats per aquests convenis. Actualment, els Estats membres de la Conferència de l'Haia són 75, principalment països d'Europa, de l'Amèrica Llatina i de l'Orient Mitjà, així com la Unió Europea. Afegint-hi els 68 països que no són membres de la Conferència però que són part d'alguns dels convenis, són unes 140 nacions les que estan involucrades en els treballs de l'organització. Veient-ne els beneficis, el Govern d'Andorra ha valorat positivament l'adhesió d'Andorra a la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat i l'acceptació de l'Estatut de l'organització. La qualitat d'Estat membre permetrà a Andorra de participar de ple dret en totes les reunions, sessions i treballs que consideri oportuns, i rebre assessorament dels seus experts en qualsevol dels temes de què tractin els convenis dels quals Andorra és part, però també en tots els àmbits de treball de l'organització.

El text de l'Estatut de l'Haia és un text curt, format per 16 articles que descriuen principalment el funcionament intern de l'organisme i no tenen quasi cap tipus de conseqüència per al Principat d'Andorra pel que fa a efectes sobre l'ordre normatiu intern perquè no exigeix cap tipus de condició prèvia del nostre sistema jurídic o polític. Aquest Estatut demostra l'esperit pràctic i flexible de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat, que té per objectiu trobar solucions als problemes de dret internacional privat, unificant les normes de dret internacional privat (article 1), independentment del tipus de règim polític dels Estats.

Els articles 4 a 8 descriuen les funcions i competències dels òrgans principals de la Conferència. Entre aquests trobem en primer lloc la Sessió Plenària de la Conferència: és la reunió de

tots els membres de l'organisme i dels Estats part dels Convenis de l'Haia. Es reuneix cada 4 anys, i és l'òrgan encarregat d'adoptar formalment els textos dels convenis i les recomanacions. És interessant notar que en les sessions plenàries s'aplica el principi d'igualtat entre els Estats; d'acord amb les regles de procediment de les sessions plenàries, cada Estat membre, i doncs Andorra també, té dret a un vot. L'òrgan executiu de l'organització és el Consell Especial sobre els Afers Generals i la Política de la Conferència: està format pels representants de cada Estat membre, treballa sobre els convenis però també en la preparació de les sessions plenàries de la Conferència i de la planificació general del treball de la Conferència, així com del seu desenvolupament estratègic. Actualment es reuneix una vegada l'any. Finalment mencionem l'Oficina Permanent, que és el secretariat de la Conferència de l'Haia. Té per funció principal preparar i organitzar les sessions plenàries i les comissions especials. L'Oficina està formada per funcionaris internacionals i la dirigeix un secretari general, assistit per un secretari general adjunt, un primer secretari i un secretari, i un petit equip de tècnics.

Per facilitar les comunicacions entre els membres de la Conferència, l'article 7 preveu que els Estats hauran de designar un òrgan nacional d'enllaç, que en el cas d'Andorra serà el Ministeri d'Afers Exteriors.

Els articles 9 a 11 de l'Estatut detallen alguns aspectes relatius a les despeses de l'organisme i a l'adopció del seu pressupost. Històricament, el Govern dels Països Baixos assumeix una part de les despeses de l'organització, en particular aquelles que resulten de les sessions ordinàries i extraordinàries de la Conferència, mentre els altres Estats membres han de cobrir les despeses de viatge i de sojorn dels propis experts a les reunions a més del pagament d'una quota anual al pressupost de l'organització. Els articles 12 a 15 del text precisen les regles de funcionament dels òrgans i de la Conferència i l'article 16 preveu les normes relatives a la denúncia del conveni.

Tenint en compte les consideracions exposades, s'aprova:

L'acceptació de l'Estatut de la Conferència Internacional de l'Haia de Dret Internacional Privat.

El Ministeri d'Afers Exteriors donarà a conèixer la data d'entrada en vigor d'aquest text per a Andorra.

Estatut de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat

(En vigor des del 15 de juliol de 1955)*¹

Els governs dels països que s'enumeren a continuació:

La República Federal d'Alemanya, Àustria, Bèlgica, Dinamarca, Espanya, Finlàndia, França, Itàlia, el Japó, Luxemburg, Noruega, els Països Baixos, Portugal, el Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord, Suècia i Suïssa;

Considerant el caràcter permanent de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat;

Amb el desig d'accentuar aquest caràcter;

Havent estimat desitjable, amb aquesta finalitat, de dotar la Conferència d'un estatut;

Han convingut les disposicions següents:

Article 1

La Conferència de l'Haia té com a objecte treballar en la unificació progressiva de les normes de dret internacional privat.

Article 2

1. Són membres de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat els Estats que ja han participat en una o diverses sessions de la Conferència i que accepten aquest Estatut.

2. Poden esdevenir membres tots els altres Estats la participació dels quals presenti un interès de naturalesa jurídica per als treballs de la Conferència. L'admissió de nous Estats membres la decideixen els governs dels Estats participants, a proposta d'un o diversos d'ells, per majoria dels vots emesos, en el

* L'Estatut va ser adoptat en la Setena sessió de la Conferència de l'Haia de dret internacional privat, el 31 d'octubre de 1951, i va entrar en vigor el 15 de juliol de 1955. En la seva Vintena sessió, del 30 de juny del 2005 (acta final C), es van adoptar esmenes i els membres les van aprovar el 30 de setembre del 2006 i van entrar en vigor l'1 de gener del 2007.

¹ El 30 de juny del 2005, a més dels Estats fundadors esmentats al preàmbul, havien acceptat l'Estatut els Estats següents: Àfrica del Sud, Albània, l'Argentina, Austràlia, Bielorússia, Bòsnia i Hercegovina, el Brasil, Bulgària, el Canadà, Croàcia, Egipte, Eslovènia, Estònia, els Estats Units d'Amèrica, l'ex-República Iugoslava de Macedònia, la Federació Russa, Geòrgia, Grècia, Hongria, Irlanda, Islàndia, Israel, Jordània, Letònia, Lituània, Malàisia, Malta, el Marroc, Mèxic, Mònaco, Nova Zelanda, Panamà, el Paraguai, el Perú, Polònia, la República de Corea, la República d'Eslovàquia, la República Txeca, Romania, Sèrbia i Montenegro, Sri Lanka, el Surinam, Turquia, Ucraïna, l'Uruguai, Veneçuela, Xile, la República Popular de la Xina i Xipre.

termini de sis mesos a partir del dia en què s'hagi sotmès aquesta proposta als governs.

3. L'admissió esdevé definitiva del fet de l'acceptació d'aquest Estatut per part de l'Estat interessat.

Article 3

1. Els Estats membres de la Conferència poden decidir, en una reunió sobre els afers generals i la política en la qual participin la majoria d'ells, i per majoria dels vots emesos, d'admetre també com a membre tota organització regional d'integració econòmica que hagi sotmès al secretari general una sol·licitud d'admissió. Tota referència feta als membres en aquest Estatut comprèn, llevat de disposicions contràries, aquestes organitzacions membres. L'admissió només esdevé definitiva després de l'acceptació de l'Estatut per part de l'organització regional d'integració econòmica concernida.

2. Per poder demanar l'admissió a la Conferència en qualitat de membre, una organització regional d'integració econòmica ha d'estar formada únicament per Estats sobirans i ha de tenir transferides pels seus Estats membres les competències per un conjunt de matèries que són competència de la Conferència, incloent-hi el poder de prendre decisions sobre aquestes matèries que obliguin els seus Estats membres.

3. Cada organització regional d'integració econòmica que diposita una sol·licitud d'admissió presenta, al mateix temps que la sol·licitud, una declaració de competència que precisa les matèries per a les quals els seus Estats membres li han transferit la competència.

4. Una organització membre i els seus Estats membres han d'assegurar que tota modificació relativa a la competència o a la composició d'una organització membre sigui notificada al secretari general, el qual difon aquesta informació als altres membres de la Conferència.

5. S'entén que els Estats membres d'una organització membre conserven les seves competències sobre tota matèria per a la qual no han estat específicament declarades o notificades les transferències de competència.

6. Tot membre de la Conferència pot sol·licitar a l'organització membre i als seus Estats membres que aportin informació sobre la competència de l'organització membre respecte de qualsevol qüestió específica que tracti la Conferència. L'organització membre i els seus Estats membres han d'assegurar que es doni aquesta informació en resposta a aquesta sol·licitud.

7. L'organització membre exerceix els drets inherents a la seva qualitat de membre, en alternança amb els seus Estats membres que són membres de la

Conferència, en els seus àmbits de competència respectius.

8. L'organització membre pot disposar, per a les matèries que siguin de la seva competència, en qualsevol reunió de la Conferència a la qual tingui dret a participar, d'un nombre de vots igual al nombre dels seus Estats membres que li hagin transferit la competència en la matèria en qüestió i que tenen dret a votar en aquesta reunió, i s'hagin enregistrat per participar-hi. Quan l'organització membre exerceix el seu dret de vot, els seus Estats membres no exerceixen el seu, i a l'inrevés.

9. "Organització regional d'integració econòmica" significa una organització internacional composta únicament d'Estats sobirans i que posseeix competències transferides pels seus Estats membres per a un conjunt de matèries, incloent-hi el poder de prendre decisions que obliguen els seus Estats membres sobre aquestes matèries.

Article 4

1. El Consell sobre els afers generals i la política (en endavant, "el Consell"), que es compon de tots els membres, s'encarrega del funcionament de la Conferència. En principi, les reunions del Consell tenen lloc anualment.

2. El Consell s'encarrega del funcionament de la Conferència mitjançant una Oficina Permanent de la qual dirigeix les activitats.

3. El Consell examina totes les propostes destinades a figurar en l'ordre del dia de la Conferència i pot apreciar lliurement el curs que s'ha de donar a aquestes propostes.

4. La Comissió d'Estat neerlandesa, instituïda pel decret reial del 20 de febrer de 1897, amb vista a promoure la codificació del dret internacional privat, fixa, després de consulta amb els membres de la Conferència, la data de les sessions diplomàtiques.

5. La Comissió d'Estat s'adreça al Govern dels Països Baixos per a la convocatòria dels membres. El president de la Comissió d'Estat presideix les Sessions de la Conferència.

6. Les Sessions ordinàries de la Conferència tindran lloc, en principi, cada quatre anys.

7. Quan sigui necessari, el Consell pot, després de consultar-ho amb la Comissió d'Estat, demanar al Govern dels Països Baixos de reunir la Conferència en sessió extraordinària.

8. El Consell pot consultar la Comissió d'Estat sobre qualsevol altra qüestió que interessi a la Conferència.

Article 5

1. L'Oficina Permanent té la seu a l'Haia. La componen un secretari general i quatre secretaris

que són nomenats pel Govern dels Països Baixos a proposta de la Comissió d'Estat.

2. El secretari general i els secretaris hauran de tenir coneixements jurídics i una experiència pràctica apropiats. En el seu nomenament es tindrà també en compte la diversitat de la representació geogràfica i de l'especialitat jurídica.

3. El nombre de secretaris pot ser augmentat, de conformitat amb l'article 10, després de consultar-ho amb el Consell.

Article 6

Sota la direcció del Consell, l'Oficina Permanent s'encarrega:

a) de la preparació i l'organització de les Sessions de la Conferència de l'Haia i també de les reunions del Consell i les comissions especials;

b) dels treballs del Secretariat de les Sessions i les reunions previstes més amunt;

c) de totes les tasques pròpies de l'activitat d'un secretariat.

Article 7

1. Per tal de facilitar les comunicacions entre els membres de la Conferència i l'Oficina Permanent, el govern de cadascun dels Estats membres ha de designar un òrgan nacional i cada organització membre un òrgan d'enllaç.

2. L'Oficina Permanent pot tenir contacte amb tots els òrgans així designats i amb les organitzacions internacionals competents.

Article 8

1. Les sessions i el Consell poden, en l'interval de les Sessions, crear comissions especials per tal d'elaborar projectes de conveni o estudiar qüestions de dret internacional privat compreses en l'objecte de la Conferència.

2. Les sessions, el Consell i les comissions especials funcionen, sempre que sigui possible, sobre la base del consens.

Article 9

1. Les despeses previstes en el pressupost anual es reparteixen entre els Estats membres de la Conferència.

2. Una organització membre no està obligada a contribuir al pressupost anual de la Conferència, a més dels seus Estats membres, però paga una quantitat, determinada per la Conferència en concertació amb l'organització membre, per tal de cobrir les despeses administratives addicionals que es deriven de la seva condició de membre.

3. En tots els casos, les despeses de desplaçament i estada dels delegats al Consell i a les Comissions van a càrrec dels membres representats.

Article 10

1. El pressupost de la Conferència se sotmet, cada any, a l'aprovació del Consell dels representants diplomàtics dels Estats membres a l'Haia.

2. Aquests Representants fixen també el repartiment, entre els Estats membres, de les despeses previstes en el pressupost a càrrec d'aquests darrers.

3. Els representants diplomàtics es reuneixen, amb aquest fi, sota la presidència del ministre d'Affers Exteriors del Regne dels Països Baixos.

Article 11

1. De les despeses que resultin de les sessions ordinàries i extraordinàries, se'n fa càrrec el Govern dels Països Baixos.

2. En tot cas, les despeses de desplaçament i estada dels delegats són a càrrec dels membres respectius.

Article 12

Els usos de la Conferència continuen en vigor en tot allò que no sigui contrari a aquest Estatut o els reglaments.

Article 13

1. Les modificacions d'aquest Estatut han de ser adoptades per consens dels Estats membres presents en una reunió sobre els afers generals i la política.

2. Aquestes modificacions han d'entrar en vigor, per a tots els membres, tres mesos després de la seva aprovació per dos terços dels Estats membres, de conformitat amb els seus procediments interns respectius, però no abans d'un termini de nou mesos després de la data d'adopció.

3. La reunió esmentada a l'apartat 1 pot, per consens, modificar els terminis esmentats a l'apartat 2.

Article 14

Les disposicions d'aquest Estatut es complementaran amb reglaments per tal d'assegurar-ne l'execució. Aquests reglaments seran elaborats per l'Oficina Permanent i sotmesos a l'aprovació d'una sessió diplomàtica del Consell dels representats diplomàtics o del Consell sobre els afers generals i la política.

Article 15

1. Aquest Estatut serà sotmès a l'acceptació dels governs dels Estats que hagin participat en una o diverses Sessions de la Conferència. Entrarà en vigor a partir del moment que sigui acceptat per la majoria dels Estats representats a la setena sessió.

2. La declaració d'acceptació serà dipositada prop del Govern neerlandès, que ho posarà en coneixement dels governs a què fa referència l'apartat 1 d'aquest article.

3. El Govern neerlandès notifica, en cas que s'admeti un nou membre, la declaració d'acceptació d'aquest nou membre a tots els membres.

Article 16

1. Cada membre podrà denunciar aquest Estatut després d'un període de cinc anys a partir de la data en què entri en vigor d'acord amb els termes de l'article 15, apartat 1.

2. La denúncia ha de ser notificada al Ministeri d'Affers Exteriors del Regne dels Països Baixos, almenys sis mesos abans de l'expiració de l'any pressupostari de la Conferència, i esdevindrà efectiva a l'expiració d'aquest any, únicament, però, respecte del membre que l'hagués notificada.

Els textos francès i anglès de l'Estatut, tal com va ser esmenat l'1 de gener de 2007, són igualment fefaents.

Llista d'Estats Membres de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat

Situació a 9 d'abril del 2014

Estats membres; 75 països

Estat	Membre des de
Albània	4 de juny del 2002
Alemanya	14 de desembre del 1955
Argentina	28 d'abril del 1972
Austràlia	1 de novembre del 1973
Àustria	15 de juliol del 1955
Bielorússia	12 de juliol del 2001
Bèlgica	15 de juliol de 1955
Bòsnia i Hercegovina	7 de juny del 2001
Brasil	23 de febrer del 2001
Bulgària	22 d'abril del 1999
Burkina Faso	16 d'octubre del 2013
Canadà	7 d'octubre del 1968
Costa Rica	27 de gener del 2011
Croàcia	12 de juny del 1995
Dinamarca	15 de juliol del 1955
Egipte	24 d'abril del 1961
Equador	2 de novembre del 2007

Eslovàquia	26 d'abril del 1993
Eslovènia	18 de juny del 1992
Espanya	15 de juliol del 1955
Estònia	13 de maig del 1998
Estats Units d'Amèrica	15 d'octubre del 1964
República de Macedònia	20 de setembre del 1993
Federació russa	6 de desembre del 2001
Filipines	14 de juliol del 2010
Finlàndia	2 de desembre del 1955
França	20 d'abril del 1964
Geòrgia	28 de maig del 2001
Grècia	26 d'agost del 1955
Hongria	6 de gener del 1987
Islàndia	14 de novembre del 2003
Índia	13 de març del 2008
Irlanda	26 d'agost del 1955
Israel	24 setembre del 1964
Itàlia	26 de juny del 1957
Japó	27 de juny del 1957
Jordània	13 de juny del 2001
Letònia	11 d'agost del 1992
Lituània	23 d'octubre del 2001
Luxemburg	12 de març del 1956
Malàisia	2 d'octubre del 2002
Malta	30 de gener del 1995
Maurici	19 de gener del 2011
Mèxic	18 de març del 1986
Mònaco	8 d'agost del 1996
Montenegro	1 de març del 2007
Marroc	6 de setembre del 1993
Nova Zelanda	5 de febrer del 2002
Noruega	15 de juliol 1955
Països Baixos	15 de juliol del 1955
Panamà	29 de maig del 2002
Paraguai	28 de juny del 2005
Perú	29 de gener del 2001
Polònia	29 de maig del 1984
Portugal	15 de juliol del 1955
Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord	15 de juliol del 1955
República de Corea	20 d'agost del 1997

República Popular de Xina	3 de juliol del 1987
República Txeca	28 de gener del 1993
Romania	10 d'abril del 1991
Sèrbia	26 d'abril del 2001
Sri Lanka	27 de setembre del 2001
Sud Àfrica	14 de febrer del 2002
Suècia	15 de juliol del 1955
Suïssa	6 de maig del 1957
Surinam	7 d'octubre del 1977
Turquia	26 d'agost del 1955
Ucraïna	3 de desembre del 2003
Unió Europea	3 d'abril del 2007
Uruguai	27 de juliol del 1983
Veneçuela	25 de juliol del 1979
Vietnam	10 d'abril del 2013
Xile	25 d'abril del 1986
Xipre	8 d'octubre del 1984
Zàmbia	17 de maig del 2013

Llistat de Declaracions i Notificacions a l'Estatut de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat

Situació a 9 d'abril del 2014

Unió Europea

“La Comunitat Europea s'esforçarà d'examinar si té interès en adherir-se als convenis de l'Haia, sempre que hi hagi competència comunitària. Si aquest interès existeix, la Comunitat Europea, en cooperació amb la Conferència de Dret Internacional Privat de l'Haia, farà tots els esforços per superar les dificultats que deriven de l'absència d'una clàusula relativa a l'accessió d'una Organització Regional Econòmica als dits convenis.

La Comunitat Europea es compromet a més a fer que sigui possible pels representants de l'Oficina Permanent de la Conferència de l'Haia de prendre part a les reunions d'experts organitzades per la Comissió de les Comunitats Europees en les quals es tracten temes d'interès de la Conferència de l'Haia.”

Declaració de competència de la Comunitat Europea especificant les matèries en les quals els seus Estat membres li han transferit competències.

“1. Aquesta Declaració es fa d'acord amb l'article 3(3) de l'Estatut de la Conferència de l'Haia de Dret

Privat Internacional (d'ara endavant HCCH) i especifica les matèries en les quals la competència ha estat transferida a la Comunitat Europea pels seus Estats membres.

2. La Comunitat Europea té competències internes per adoptar mesures generals i específiques relatives al dret internacional privat en diversos camps en els seus Estats membres. En relació a matèries que entren en el marc de treball de la HCCH, la Comunitat Europea, en particular i d'acord amb el títol IV del Tractat CE, té competència per adoptar mesures en el camp de la cooperació judicial en matèria civil que tingui implicacions transfrontereres, sempre que siguin necessàries pel funcionament correcte del mercat interior (articles 61(c) i 65 Tractat EC). Aquestes mesures inclouen: (a) millorar i simplificar el sistema del servei transfronterer de documents judicials i extrajudicials; cooperació en l'obtenció de proves; reconeixement i execució de decisions en casos civils i comercials, incloses decisions en casos extrajudicials; (b) promoure la compatibilitat de les normes aplicables en els Estats membres relatives als conflictes de llei i de jurisdicció; (c) eliminar els obstacles al bon funcionament dels procediments civils, promovent si escau la compatibilitat de les normes de procediment civil aplicables als Estats membres.

3. En àrees que no cauen en la seva competència exclusiva, la Comunitat Europea haurà d'actuar d'acord amb el principi de subsidiarietat, sempre i quan els objectius de l'acció proposada no poden ser suficientment complerts pels Estats membres, i pot, doncs, per raons d'escala o d'efectes de l'acció proposada, ser més ben acomplerta per la Comunitat Europea. L'acció de la Comunitat Europea no pot excedir el que és necessari per complir els seus objectius.

4. A més a més, la Comunitat Europea té competència en altres camps que poden ser subjectes a Convenis de la HCCH, com en el camp del mercat interior (article 95 Tractat EC) o la protecció del consumidor (article 153 Tractat EC).

5. La Comunitat Europea ha fet ús de les seves competències adoptant una sèrie d'instruments d'acord amb l'article 61(c) del Tractat EC, com :

- Reglament (CE) N°1346/2000 del Consell del 29 de maig del 2000 sobre procediments d'insolvència,
- Reglament (CE) N° 1348/2000 del 29 de maig del 2000 relatiu a la notificació i al trasllat en els Estats membres de documents judicials i extrajudicials en matèria civil o mercantil,
- Reglament (CE) N°44/2001 del 22 de desembre del 2000 relatiu a la jurisdicció, reconeixement i execució en les matèries civils i comercials,

-Reglament (CE) N°1206/2001 del 28 de maig del 2001 sobre cooperació entre els tribunals dels Estat membres en l'obtenció de proves en matèries civils i comercials,

- Directiva 2003/8/EC del Consell del 27 de gener del 2003 destinada a millorar l'accés a la justícia en litigis transfronterers mitjançant l'establiment d'unes normes mínimes comunes relatives a la justícia gratuïta per aquests litigis,

- Reglament (CE) N°2201/2003 del 27 de novembre del 2003 relatiu a la competència, el reconeixement i execució de sentències en matèria matrimonial i de responsabilitat parental, per la qual es deroga el Reglament (EC) N° 1347/2000,

- Reglament (CE) N° 805/2004 del Parlament Europeu i del Consell del 21 d'abril del 2004 creant un títol executiu europeu per crèdits no impugnats.

Altres disposicions sobre dret privat internacional també es poden trobar en la legislació comunitària, particularment en l'àrea de la protecció del consumidor, de les assegurances, dels serveis financers i de la propietat intel·lectual. Així, les directives comunitàries afectades per la Convenció de l'Haia sobre la Llei aplicable a certs drets sobre títols detinguts per un intermediari van ser adoptades en base a l'article 95 del Tractat CE.

6. Inclòs quan no hi cap referència explícita a les competències externes en el Tractat CE, resulta de la jurisprudència de la Cort de Justícia de les Comunitats Europees que les disposicions del Tractat CE esmentades constitueixen la base legal ja no tant sols pels actes interns de la Comunitat, sinó també per la conclusió d'acords internacionals per part de la Comunitat. La Comunitat pot concloure acords internacionals sempre que la competència interna ja hagi sigut utilitzada per adoptar mesures d'aplicació de polítiques comuns, com s'han llistat aquí sobre, o si un acord internacional és necessari per obtenir un dels objectius de la Comunitat Europea. (*) Les competències externes de la Comunitat són exclusives quan l'acord internacional afecta les normes internes de la Comunitat o modifica el seu camp d'aplicació.(**) Quan així succeeix, no pertoca a l'Estat membre sinó a la Comunitat d'entrar en negociacions externes amb Estats tercers o organitzacions internacionals. Un acord internacional pot caure en la seva totalitat o només en part a dins de la competència exclusiva de la Comunitat.

7. Els instruments de la Comunitat són normalment vinculants per a tots els Estats membres. En relació al títol IV del Tractat CE, que inclou la base legal per la cooperació judicial en matèries civils, un règim especial s'aplica a Dinamarca, Irlanda i el Regne Unit. Les mesures preses de conformitat amb l'article

IV del Tractat CE no són vinculants ni aplicables a Dinamarca. Irlanda i el Regne Unit prenen part en instruments jurídics adoptats sota el títol IV del Tractat CE si així ho notifiquen al Consell, a aquest efecte. Irlanda i el Regne Unit han decidit d'acceptar totes les mesures llistades al punt anterior 5.

8. L'abast de la competència que els Estats membres han transferit a la Comunitat Europea en aplicació del Tractat CE és, per naturalesa, contínuament evolutiu. La Comunitat Europea i els seus Estats membres s'asseguren que qualsevol canvi en les competències de la Comunitat es notificaran sense retard al secretari general de la HCCH així com estipulat en l'article 3(4) de l'Estatut.

(*) Opinió 1/76 de la Cort de Justícia, ECR 1977, p. 741; Opinió 2/91, ECR 1993, p. 1-1061; Cas 22/70 ("AETR"); Commission v. Council, ECR 1971, p. 263; Cas-C-467198 ("open skies"), Commission v. Denmark, ECR 2002, p. 1-9519.

(**) Cas 22/70 ("AETR"), Commission v. Council, Case-C-467198 ("open skies"), Commission v. Denmark."

Declaració de successió (Unió Europea, 29 de gener del 2010)

" ... a partir de l'1 de desembre 2009, la Unió Europea reemplaça i succeeix a la Comunitat Europea (article 1, apartat tercer del Tractat de la Unió Europea així com resulta de l'esmena introduïda pel Tractat de Lisboa) i ha exercit tots els drets i assumit totes les obligacions de la Comunitat Europea mentre continuava a exercir drets i assumir obligacions de la Unió Europea. El secretari general del Consell de la Unió Europea, té en conseqüència l'honor de notificar a la Representació Permanent dels Països Baixos prop de la Unió Europea, que, a partir de l'1 de desembre 2009, la Comunitat Europea ha estat reemplaçada i substituïda per la Unió Europea a efectes de tots els convenis i acords pels quals el ministre dels Afers Estrangers del Regne de Països Baixos actua com a depositari i dels quals la Comunitat Europea, reemplaçada a partir de l'1 de desembre del 2009 per la Unió Europea, és part contractant."

Països Baixos

Declaració

Declaració del 18 d'octubre del 2010

El Regne de Països Baixos consisteix en tres parts: els Països Baixos, les Antilles Neerlandeses i Aruba. Les Antilles Neerlandeses es componen de les illes de Curaçao, Sint Maarten, Bonaire, Sint Eustatius i Saba.

A partir del 10 d'octubre del 2010, les Antilles Neerlandeses han cessat d'existir com a part del Regne de Països Baixos. D'ençà, el Regne consisteix en quatre parts: els Països Baixos, Aruba, Curaçao i Sint Maarten. Curaçao i Sint Maarten gaudeixen d'un govern autònom dins del Regne, com també és el cas d'Aruba, i també era el cas de les Antilles Neerlandeses fins al 10 d'octubre del 2010. Aquests canvis constitueixen una modificació de les relacions constitucionals internes en el Regne de Països Baixos. El Regne de Països Baixos romandrà el subjecte del dret internacional dels acords internacionals conclosos. La modificació de la estructura del Regne no afectarà doncs la validitat dels acords internacionals ratificats pel Regne per compte de les Antilles neerlandeses. Aquests acords, incloses les reserves fetes, es continuaran aplicant a Curaçao i Sint Maarten. Les altres illes que havien format part de les Antilles Neerlandeses - Bonaire, Sint Eustatius i Saba – fan part dels Països Baixos, constituint ara la "part caribenya dels Països Baixos." Els acords que s'aplicaven a les Antilles Neerlandeses es continuaran aplicant a aquestes illes: nogensmenys, el Govern dels Països Baixos serà ara el responsable per aplicar aquests acords.

Nova Zelanda

Declaracions

Articles:

L'instrument d'acceptació conté la declaració següent:

"(...) que, de conformitat amb l'estatus constitucional de Tokelau i prenent en compte el compromís del Govern de Nova Zelanda pel desenvolupament d'un govern autònom per Tokelau a través d'un acte d'autodeterminació d'acord amb la Carta de Nacions Unides, aquesta ratificació no s'estendrà a Tokelau a menys i fins que una Declaració sigui emesa pel Govern de Nova Zelanda a aquest efecte prop del dipositari, en base a una consulta apropiada amb aquest territori"

Portugal

Declaració

Articles:

13-VIII-1999 – Declaració del Representant del Govern de la República Portuguesa:

"Considerant que la República portuguesa és responsable per les relacions exteriors de Macau, el meu Govern em va encomanar de declarar que representants de Macau, Territori a on l'Estatut de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat és vigent, han estat participat a les reunions de la Conferència, integrats en la delegació portuguesa.

També vaig rebre instruccions per declarar que, de conformitat amb la Declaració Conjunta del Govern de la República portuguesa i del Govern de la República Popular de Xina sobre la qüestió de Macau, signada a Beijing el 13 d'Abril del 1987, la República portuguesa romandrà fins el 19 de desembre del 1999, responsable de les relacions exteriors de Macau. Fins aquella data, Macau continuarà de participar a les reunions de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat integrat en la Delegació portuguesa. A partir del 20 de desembre del 1999, la República Popular de Xina assumirà l'exercici de la sobirania sobre Macau.

5- ALTRA INFORMACIÓ

5.3 Altres

Edicte

La Sindicatura, d'acord amb l'article 84 del Reglament del Consell General, ha examinat la candidatura presentada pel M. I. Sr. Ladislau Baró Solà, president del Grup Parlamentari Demòcrata, pel M. I. Sr. David Rios Rius, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, i pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, president del Grup Parlamentari Mixt per a l'elecció d'un magistrat del Tribunal Constitucional i, atès que no ha estat formulada cap objecció dins el termini reglamentari, proclama el candidat següent:

Sr. Isidre Molas i Batllori

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 23 de juliol del 2014

Vicenç Mateu Zamora

Síndic General